

**INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO W OPOLU
W ROKU 2015**

Opole, styczeń 2016 r.

Spis treści

1.	Wpływ spraw i sposób ich załatwienia	str. 3
2.	Orzecznictwo	
2.1	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych	str. 12
2.2	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych	str. 33
2.3	Funkcjonowanie instytucji postępowania mediacyjnego, uproszczonego i prawa pomocy	str. 68
3.	Działalność pozaorzecznicza	str. 70
4.	Dane teleadresowe	str. 72
5.	Wykaz tabel	str. 75

Wpływ spraw i sposób ich załatwienia

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w roku 2015 stanowi podsumowanie rocznej działalności orzeczniczej Sądu poprzez przedstawienie wybranych zagadnień stanowiących przedmiot rozstrzygania w wydziałach orzeczniczych oraz omówienie ruchu spraw. W tym zakresie dokonano stosownych analiz wpływu i załatwień spraw oraz ocen porównawczych z rokiem ubiegłym.

W ramach struktury organizacyjnej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu działają dwa wydziały orzecznicze, Wydział Informacji Sądowej, Oddział Finansowo – Budżetowy a także Oddział Administracyjno – Gospodarczy i Spraw Ogólnych.

W dniu 1 stycznia 2015 r. w Sądzie było 15 etatów sędziowskich – orzekało czterech sędziów NSA oraz 11 sędziów WSA. Zatrudnionych było również 3 referendarzy sądowych oraz 48 urzędników i pracowników obsługi. Z dniem 1 marca 2015 r., w związku z przejściem sędziego NSA Joanny Kuczyńskiej w stan spoczynku, w Sądzie pozostało 14 sędziów.

Przechodząc do szczegółowej analizy ruchu spraw należy wskazać, że dotyczy ona wpływu i załatwień skarg na akty i inne czynności oraz skarg na bezczynność organu. Nie brano pod uwagę spraw (wniosków) zarejestrowanych w repertorium SO, których w 2015 r. wpłynęło 68, w tym do Wydziału I – 14: 2 wnioski o przyznanie prawa pomocy i 12 o przywrócenie terminu do wniesienia skargi, a do Wydziału II – 54 wnioski: 43 o przyznanie prawa pomocy, 7 o wyłączenie sędziego, 3 o wymierzenie organowi grzywny oraz 1 o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji. W obu wydziałach orzeczniczych, rozpoznano i załatwiono 77 wniosków. Natomiast powyższe dane były uwzględniane przy obliczaniu średniego miesięcznego wpływu, czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy i załatwienia przez sędziego.

W 2015 r. wpłynęło łącznie do obu Wydziałów 1314 skarg. W tej liczbie mieści się 1214 skarg na akty i inne czynności oraz 100 skarg na bezczynność organu. Z poprzedniego okresu sprawozdawczego pozostało do rozpoznania 467 spraw, w tym 23 na bezczynność organu. Łącznie do załatwienia było 1781 skargi. W porównaniu do roku ubiegłego nastąpił spadek ogólnego wpływu spraw do Sądu o 27,9%.

Sędziowie rozpoznali i załatwili na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 1491 skarg, co stanowi 83,7% ogólnej liczby skarg do załatwienia, w tym 1375 skarg na

akty i inne czynności oraz 116 skarg na bezczynność organu. Łącznie na rozprawach rozpoznano 1030 spraw, a na posiedzeniach niejawnych 461 spraw.

Wydział I

Do właściwości Wydziału I należą sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, cen, ubezpieczeń majątkowych, spraw kapitałowych i bankowości, finansów publicznych oraz sprawy celne, a także sprawy z zakresu skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

W ciągu całego roku 2015 orzekało w tym Wydziale 6 sędziów – jeden sędzia NSA i pięciu sędziów WSA. Zatrudniony był 1 referendarz sądowy, trzech asystentów sędziego oraz 5 urzędników sądowych.

Do Wydziału wpłynęły 634 sprawy, w tym 627 skarg na akty i inne czynności oraz 7 skarg na bezczynność organu. Oznacza to spadek wpływu o 313 spraw do tego Wydziału w porównaniu z rokiem 2014. Średni miesięczny wpływ na sędziego wyniósł po 105,02 sprawy, a uwzględniając obsadę faktyczną średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 134,44 sprawy. Zaległość z poprzedniego roku wynosiła 341 spraw. Łącznie do załatwienia było 975 skarg.

Do dnia 31 grudnia 2015 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 828 skarg z 975 ogólnej liczby skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 580 spraw, co stanowi 38,9% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 179 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 17,4% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 294 sprawach skargę oddalono (28,5%), a 107 skarg załatwiono w inny sposób (10,4%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono łącznie 248 spraw (16,6% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 144 przypadkach skargę odrzucono, co stanowi 31,2% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych, a 104 skargi załatwiono w inny sposób (22,6%). Postępowanie zawieszono w 17 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 226 skarg kasacyjnych, przy czym 37 zostało odrzuconych przez Sąd.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2015 r. wyniósł 2,72 miesiąca i w porównaniu do roku ubiegłego uległ skróceniu o ok. 1,5 miesiąca.

Sędziowie opanowali wpływ skarg w 130,6% (załatwiono 130,6% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2015 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 136,63 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną – 174,90 sprawy.

Nierozpoznanych pozostało 147 skarg, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekuje: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 41 skarg a powyżej 6 do 12 miesięcy – 2 skargi.

Podsumowując pracę Wydziału I należy stwierdzić, że zaległość na koniec roku 2015 w porównaniu do roku 2014 zmniejszyła się o 194 sprawy.

Wydział II

Do właściwości Wydziału II należą sprawy z zakresu budownictwa, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ludności, geologii i górnictwa, gospodarki mieniem, energetyki, gospodarki wodnej, komunalizacji mienia, geodezji i kartografii, środowiska, edukacji, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, czynności i zajęć, wyłączeń, pracy, zdrowia, spraw mieszkaniowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, kościołów, przejęcia mienia, broni i materiałów wybuchowych, pomocy społecznej, zatrudnienia, kombatantów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, własności przemysłowej, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych, lustracji oraz subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

W ciągu całego roku 2015 orzekało w tym Wydziale 8 sędziów – dwóch sędziów NSA oraz 6 sędziów WSA. Zatrudnionych było 2 referendarzy sądowych, 4 asystentów

sędziego oraz 7 urzędników sądowych. Faktyczna obsada sędziowska wyniosła 6,52 etatu z uwagi, m.in. na delegacje sędziów do orzekania w NSA (dwóch sędziów orzekało w Izbie Ogólnoadministracyjnej – w wymiarze jednej i dwóch sesji).

W Wydziale zarejestrowano 680 spraw, w tym 587 skarg na akty i inne czynności oraz 93 skargi na bezczynność organu. Oznacza to spadek wpływu o 53 sprawy w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym. Średni miesięczny wpływ na sędziego wyniósł po 91,75 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 112,58. Zaległość z poprzedniego okresu wynosiła 126 spraw, w tym 10 na bezczynność organu. Łącznie do załatwienia było 806 skarg.

Na dzień 31 grudnia 2015 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 663 skargi z ogólnej liczby 806 skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 450 spraw, co stanowi 30,2% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie, natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono 213 spraw (14,3% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 166 sprawach uwzględniono skargę, co stanowi 16,1% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 256 sprawach skargę oddalono (24,9%), 15 skarg odrzucono (1,5%), a 13 skarg załatwiono w inny sposób (1,3%). Na posiedzeniach niejawnych w 127 sprawach skargę odrzucono, co stanowi 27,5% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych, 8 skarg oddalono (1,7%), 29 skarg uwzględniono (6,3%), a 49 skarg załatwiono w inny sposób (10,6%). Postępowanie zawieszono w 15 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 108 skarg kasacyjnych, przy czym 9 z nich zostało odrzuconych przez Sąd.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2015 r. wyniósł 2,34 miesiąca i utrzymał się na podobnym poziomie w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

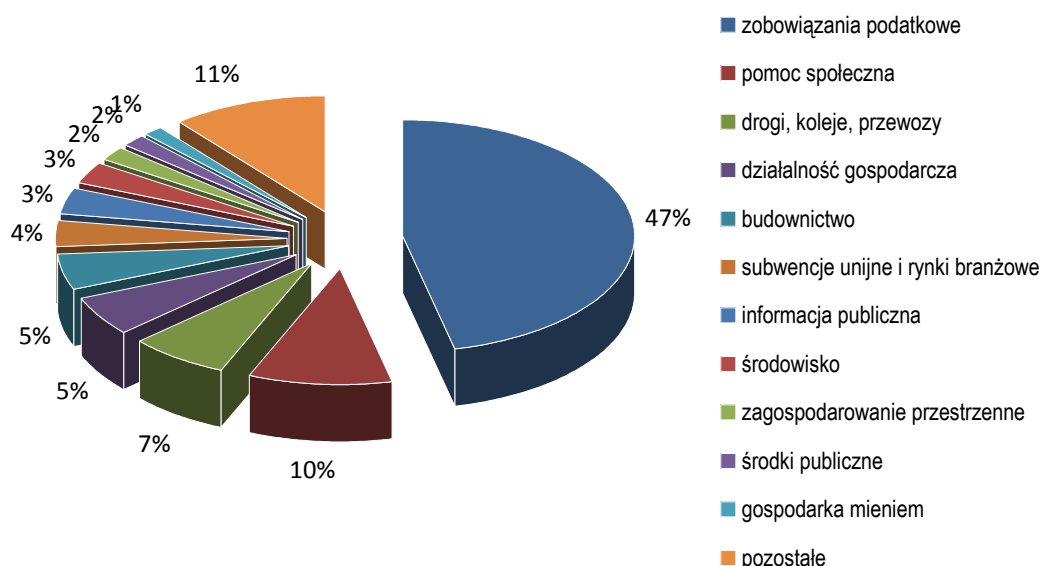
Sędziowie opanowali wpływ skarg w 97,5% (załatwiono 97,5% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2015 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 84,75 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną 103,99 sprawy.

Do załatwienia pozostały 143 skargi, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekuje: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 31 skarg, w przedziale powyżej 6 do 12 miesięcy – 8 skarg oraz powyżej 3 lat – 1 skarga.

Podsumowując pracę Wydziału II należy stwierdzić, że zaległość na koniec roku 2015 w porównaniu do roku 2014 zwiększyła się o 17 spraw. Przyczynami nieznacznie

dłuższego załatwiania spraw były, m.in. zawieszenie postępowania, konieczność wezwania stron do uzupełnienia braków formalnych skargi, uiszczenie wpisu sądowego, oczekiwanie na zwrotne potwierdzenie odbioru pism sądowych i wezwań, rozpoznanie wniosków procesowych, w tym o przyznanie prawa pomocy i o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji.

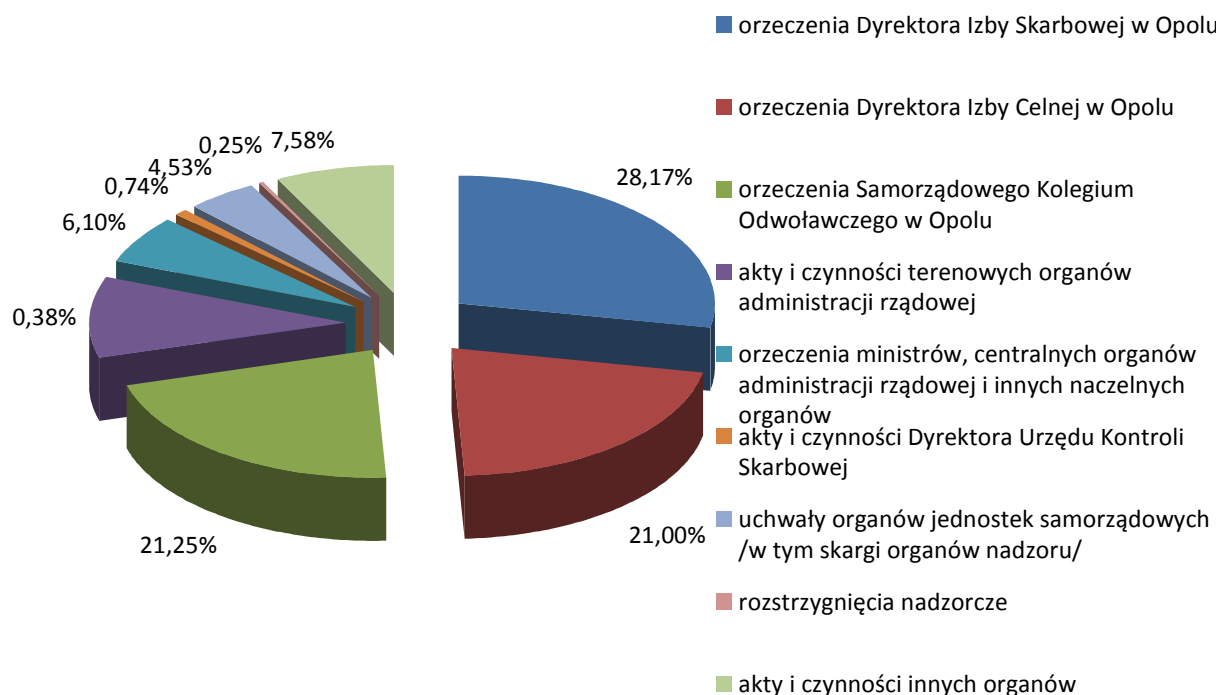
Dokonując analizy wpływu spraw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2015 r., należy wskazać, że wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym kształtował się następująco: zobowiązania podatkowe (611), pomoc społeczna (129), drogi, koleje, przewozy (94), działalność gospodarcza (71), budownictwo (65), subwencje unijne i rynki branżowe (50), informacja publiczna (44), środowisko (42), zagospodarowanie przestrzenne (26), środki publiczne (21), gospodarka mieniem (17), pozostałe (144). **[wykres 1]**

Wykres 1. Wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym

Największa liczba skarg została złożona na orzeczenia Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu (342). Następnie, najliczniej zaskarżane były orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu (258) i Dyrektora Izby Celnej w Opolu (255). Poza tym, wniesiono 126 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej, 74 skargi na orzeczenia ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów oraz 9 skarg na akty i czynności Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej. Zaskarżono 55 uchwał organów jednostek samorządowych

/w tym 28 skarg organów nadzoru/, 3 rozstrzygnięcia nadzorcze oraz 92 akty i czynności innych organów. **[wykres 2]**

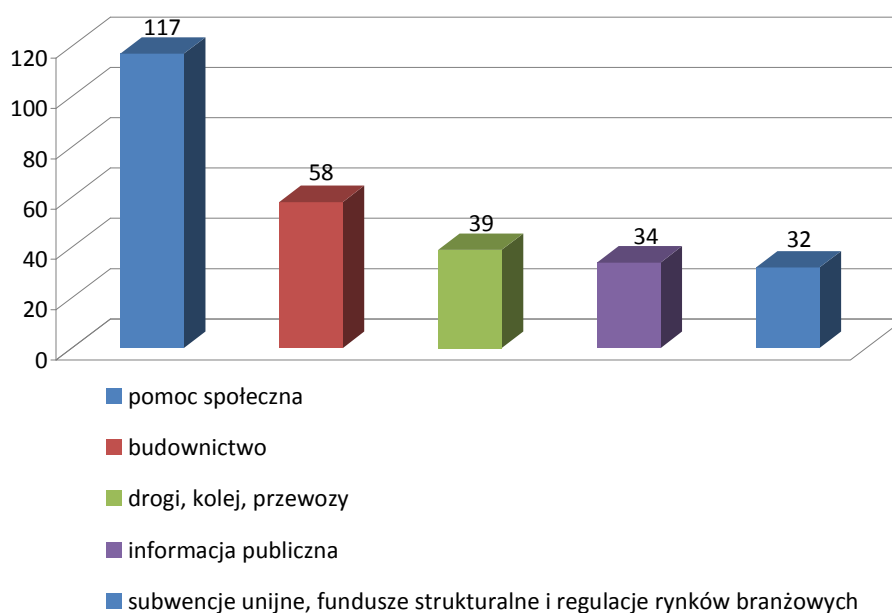
Wykres 2. Wpływ skarg ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

Analizując załatwienia spraw w Sądzie w roku 2015 można zauważyć, że najliczniejszą grupę spraw spośród załatwionych na rozprawie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu stanowią sprawy podatkowe – 54,5%. W tym zakresie rozpoznano 561 skarg, uwzględniając 171.

Następnie najczęściej rozpoznawane były sprawy w przedmiocie:

- pomocy społecznej, które stanowią 11,4% spraw. Rozstrzygnięto 117 spraw, w tym uwzględniono 26 skarg;
- budownictwa, które stanowią 5,6% spraw. Rozstrzygnięto 58 spraw, w tym uwzględniono 25 skarg;
- dróg, kolei, przewozów, które stanowią 3,8% spraw. Rozstrzygnięto 39 spraw, w tym uwzględniono 7 skarg;
- informacji publicznej, które stanowią 3,3% spraw. Rozstrzygnięto 34 sprawy, w tym uwzględniono 17 skarg;
- subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, które stanowią 3,1% spraw. Rozstrzygnięto 32 sprawy, w tym uwzględniono 10 skarg.

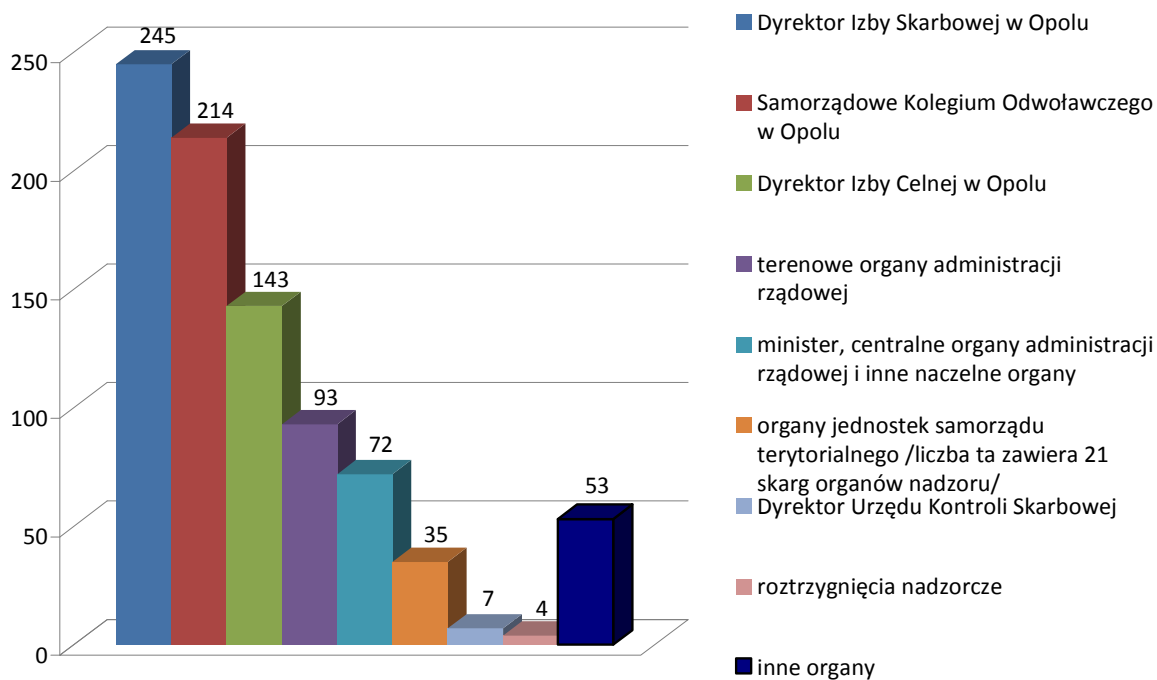
[wykres 3]

Wykres 3. Najczęściej rozpatrywane sprawy w ujęciu przedmiotowym

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w 2015 r. załatwił wyrokiem:

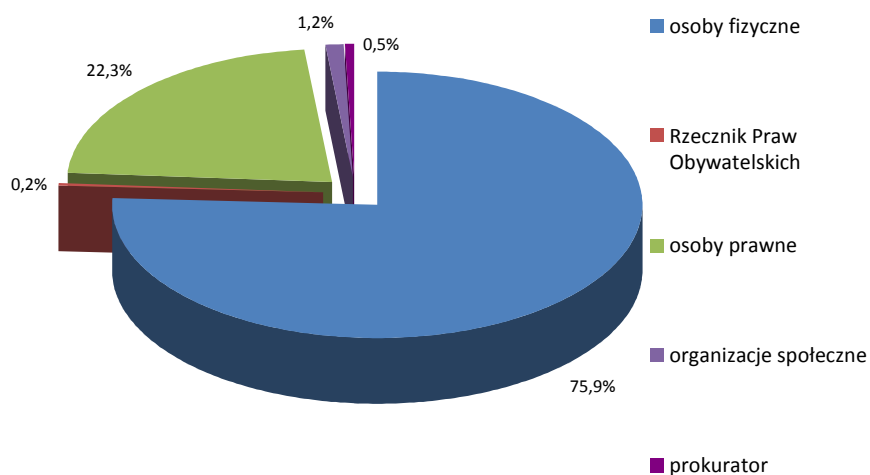
- 245 skarg na akty i inne czynności Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 91 przypadkach (37,1%);
- 214 skarg na akty i inne czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 56 przypadkach (26,2%);
- 143 skargi na akty i inne czynności Dyrektora Izby Celnej w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 28 przypadkach (19,6%);
- 93 skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej, w tym skargę uwzględniono w 48 przypadkach (51,6%);
- 72 skargi na akty i inne czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów, w tym skargę uwzględniono w 46 przypadkach (63,9%);
- 53 skargi na akty i czynności innych organów, w tym uwzględniono skargę w 19 przypadkach (35,8%);
- 35 skarg na uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego /liczba ta zawiera 21 skarg organów nadzoru/, w tym skargę uwzględniono w 26 przypadkach (74,3%);
- 7 skarg na akty i czynności Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 4 przypadkach (57,1%);
- 4 rozstrzygnięcia nadzorcze, w tym skargę uwzględniono w 2 przypadkach (50,0%). **[wykres 4]**

Wykres 4. Załatwienie spraw wyrokiem, ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym wzrósł wskaźnik uwzględnionych na rozprawie skarg na akty i czynności oraz na bezczynność organów z 26,6% do 33,5% w 2015 r.

Na ogólną liczbę 1314 skarg osoby fizyczne wniosły ich 999, osoby prawne 293, organizacje społeczne 16, 6 skarg wpłynęło od prokuratora, a 2 od Rzecznika Praw Obywatelskich. W dwóch sprawach skargę złożyli jednocześnie: osoba fizyczna i organizacja społeczna oraz osoba fizyczna i osoba prawna. **[wykres 5]**

Wykres 5. Wpływ skarg w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące

Przed Sądem wystąpiło 613 pełnomocników organów administracji państwowej, 162 adwokatów, 411 radców prawnych, 87 doradców podatkowych oraz 3 prokuratorów.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2015 r. wyniósł 2,52 miesiąca i porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym uległ skróceniu o 0,69 miesiąca.

Podsumowując, terminowość załatwiania spraw, licząc od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, kształtowała się następująco: w okresie do 2 miesięcy załatwiono 395 skarg, powyżej 2 do 3 miesięcy - 365 skarg, powyżej 3 do 4 miesięcy – 294 skargi, powyżej 4 do 6 miesięcy - 283 skargi, powyżej 6 do 12 miesięcy 148 skarg, a powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy 6 skarg.

Z powyższego wynika, że najwięcej spraw rozpatrywanych jest w terminie do 3 miesięcy od wpływu skargi do Sądu, co oznacza, iż sprawy rozpatrywane są na bieżąco. Jednocześnie należy zaznaczyć, że sprawy „stare” nie stanowią problemu – na koniec okresu statystycznego odnotowano tylko 1 sprawę zalegającą w Sądzie powyżej 3 lat, w której Naczelny Sąd Administracyjny uwzględnił skargę kasacyjną, a po zwrocie akt bezzwłocznie wyznaczono termin rozprawy. W dniu 12 stycznia 2016 r. zapadł wyrok kończący postępowanie.

Zaległość na koniec 2015 r. w porównaniu do 2014 r. zmniejszyła się o 177 spraw.

Sędziowie sporządzili 1196 uzasadnień orzeczeń kończących postępowanie w sprawie i wszystkie sporządzone zostały w terminie.

Od wydanych orzeczeń wpłynęły 334 skargi kasacyjne, przy czym 46 skarg zostało odrzuconych przez Sąd. Najczęstszą przyczyną odrzucenia było złożenie skargi kasacyjnej po terminie, nieusunięcie braków formalnych, nieopłacenie skargi kasacyjnej albo naruszenie obowiązku przymusu adwokackiego.

Sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu opanowali wpływ skarg w 113,5%. Na dzień 31 grudnia 2015 r. pozostało do załatwienia 290 skarg, co stanowi ok. 2,5 – krotność miesięcznego wpływu skarg do Sądu.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych

Podatek od towarów i usług

Z przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia stanu faktycznego w sprawie o sygn. akt I SA/Op 918/14 (wyrok z dnia 12 marca 2015 r.) wynikało, że podatnik rejestrując pozarolniczą działalność gospodarczą, w tym polegającą na świadczeniu usług wspomagających produkcję roślinną (kod PKD 01.61.Z), zrezygnował w tym zakresie ze zwolnienia podmiotowego, o którym mowa w art. 113 ust. 1 i 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r. nr 177, poz. 1054, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.t.u. Jednocześnie, w chwili rejestracji powyższej działalności i rejestracji dla potrzeb podatku VAT był rolnikiem ryczałtowym, korzystającym ze zwolnienia od podatku od towarów i usług na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 3 u.p.t.u., zgodnie z którym zwalnia się od podatku dostawę produktów rolnych pochodzących z własnej działalności rolniczej, dokonywaną przez rolnika ryczałtowego oraz świadczenie usług przez rolnika ryczałtowego. Powołując się na definicję „rolnika ryczałtowego” zamieszczoną w art. 2 pkt 19 u.p.t.u. i definicję „usług rolniczych”, których wykonywanie przez rolnika ryczałtowego jest zwolnione od podatku zawartą w art. 2 pkt 21 u.p.t.u., Sąd uznał, że usługi zgłoszone i świadczone przez podatnika, oznaczone symbolem PKD 01.61.Z (działalność usługowa wspomagająca produkcję roślinną), obejmują działalność rolniczą świadczoną na zlecenie. Zatem świadczenie przez rolnika ryczałtowego usług „z wykorzystaniem jego siły roboczej lub przy użyciu sprzętu zwykle wykorzystywanego w jego gospodarstwie rolnym”, traktowane winno być jako świadczenie usług rolniczych zwolnionych od podatku na mocy powołanego wyżej art. 43 ust. 1 pkt 3 u.p.t.u., przy wykładni którego należy mieć na względzie to, że system zryczałtowanego opodatkowania rolnictwa oparty został na zasadzie wyboru, co oznacza, że rolnicy mogą wybrać zryczałtowany sposób opodatkowania działalności rolniczej, bądź formę opodatkowania na zasadach ogólnych. Sąd uznał, iż w przypadku rolnika ryczałtowego zwolnienie z opodatkowania sprzedaży produktów rolnych i świadczenia usług rolniczych wynika z mocy prawa (rolnik ryczałtowy nie ma obowiązku rejestrowania się jako podatnik zwolniony - art. 117 ustawy), natomiast rezygnacja ze zwolnienia z art. 43 ust. 1 pkt 3 jest aktem dobrowolnym. To podatnik decyduje, czy będzie korzystał z tego zwolnienia, czy też nie. W celu rezygnacji ze

zwolnienia przewidzianego dla rolników ryczałtowych, podatnik zobowiązany jest poinformować o tym fakcie naczelnika urzędu skarbowego, w ściśle określonym w ustawie terminie. Natomiast w przypadku działalności innej niż rolnicza, ustawa odrębnie reguluje zarówno możliwość korzystania ze zwolnienia (art. 113 ust. 1 i 9), jak i możliwość rezygnacji z tego zwolnienia (art. 96 ust. 5 pkt 4 u.p.t.u.). W świetle powyższego, twierdzenia podatnika, że utracił zwolnienie o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 3 u.p.t.u. z mocy prawa, nie zasługuje na uwzględnienie. Fakt, iż podatnik - który oprócz działalności rolniczej prowadzi także działalność pozarolniczą - rezygnuje ze zwolnienia przysługującego mu na podstawie art. 113 ust. 1 lub 9 u.p.t.u., nie oznacza, iż jednocześnie rezygnuje ze zwolnienia w zakresie całej swojej działalności, a jedynie w zakresie jej pozarolniczej części. Powyższe oznacza również, że nie jest możliwe złożenie rezygnacji ze zwolnienia z „datą wsteczną”. Zatem podatnik świadczący usługi rolnicze nie może łączyć dwóch statusów - podatnika VAT zwolnionego jako rolnik ryczałtowy z tytułu sprzedaży produktów rolnych pochodzących z własnej działalności i jednocześnie podatnika VAT czynnego - w pozostałym zakresie działalności rolnej, tj. świadczenia usług rolniczych wymienionych w art. 2 pkt 21 u.p.t.u.

W kontrolowanej sprawie o sygn. akt I SA/Op 295/15 (wyrok z dnia 7 sierpnia 2015 r.) istota wątpliwości dotyczyła właściwych stawek podatkowych dla opłat z tytułu mediów pobieranych przez wnioskodawcę od najemców lokali w sytuacji refakturowania tych opłat przez wynajmującego na najemcę. Problem dotyczył więc tego, czy opłaty za tzw. media stanowią wraz z czynszem najmu łączny obrót opodatkowany wg zasad właściwych dla najmu lokali użytkowych, tj. stawką 23%. Z okoliczności sprawy wynikało, że podatnik jako wynajmujący zawierał umowy najmu lokali użytkowych, przy czym czynsz najmu rozliczany był odrębnie od należności za media dostarczane do lokalu, odnośnie których stosowne umowy z dostawcami były zawierane przez niego, a nie przez najemców. Z powyższych tytułów były też wystawiane odrębne faktury, a wielkość należności z tytułu dostaw wody, energii, odbioru ścieków, ustalana była zgodnie ze wskazaniem podliczników. Dla rozstrzygnięcia tej kwestii konieczne było – zdaniem Sądu - odniesienie się do kwestii świadczenia kompleksowego. Rozgraniczenie między świadczeniem zasadniczym, a świadczeniami dodatkowymi (pomocniczymi) ma znaczenie o tyle istotne, że te ostatnie dzielą los podatkowy (a więc także stawkę opodatkowania) świadczenia głównego.

Zarówno przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2011 r. nr 177, poz. 1054, z późn. zm.), jak też przepisy prawa unijnego nie zawierają definicji świadczenia złożonego (kompleksowego). Sposób jego rozumienia wynika

z wiążącego sądy krajowe orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (m.in. wyrok z dnia 27 września 2012 r. o sygn. C-392/11 w sprawie Field Fisher Waterhouse LLP). Punktem wyjścia do wyróżnienia świadczeń złożonych (kompleksowych) na gruncie podatku od wartości dodanej stała się dla TSUE zasada wyprowadzana z treści art. 2 VI Dyrektywy i art. 24 Dyrektywy 112, zgodnie z którą każda czynność powinna być uznawana za odrębną i niezależną. Zasadą jest bowiem, że każde świadczenie powinno być traktowane odrębnie i niezależnie (jako przedmiot opodatkowania), a ujmowanie ich jako świadczeń złożonych ma charakter wyjątkowy. Dla uznania danej transakcji za świadczenie kompleksowe konieczne jest zbadanie danego świadczenia z perspektywy nabywcy czyli, czy z jego punktu widzenia elementy składowe są ze sobą powiązane tak ściśle, że są nierozzerwalne i tworzą jedną całość. Jeżeli zatem z punktu widzenia odbiorcy określonego świadczenia istnieje jeden istotny przedmiot świadczenia, a pozostałe mają charakter wtórny lub pomocniczy, mamy do czynienia ze świadczeniem złożonym, którego podział doprowadziłby do sztuczności i wypaczyłby ekonomiczny i faktyczny cel dokonywania transakcji. Kolejnym kryterium pozwalającym na rozróżnienie świadczenia kompleksowego jest sposób fakturowania i taryfikacji, oddzielne fakturowanie jak i odrębna taryfikacja świadczeń przemawiają za istnieniem świadczeń niezależnych. Stanowisko to znalazło potwierdzenie w wyroku z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie C-42/14, w którym Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, że:

1. artykuł 14 ust. 1, art. 15 ust. 1 i art. 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach najmu nieruchomości dostawy energii elektrycznej, energii cieplnej i wody oraz wywóz nieczystości, zapewniane przez podmioty trzecie na rzecz najemcy bezpośrednio zużywającego te towary i usługi, należy uważać za dokonywane przez wynajmującego w sytuacji, gdy stroną umów o te świadczenia jest wynajmujący przenoszący jedynie koszty świadczeń na najemcę,
2. rzeczoną dyrektywę należy interpretować w ten sposób, że najem nieruchomości i związane z nim: dostawa wody, energii elektrycznej, energii cieplnej oraz wywóz nieczystości co do zasady należy uważać za kilka odrębnych i niezależnych świadczeń, które winno się oceniać oddzielnie z punktu widzenia podatku od wartości dodanej, chyba że elementy transakcji, także te wskazujące względy ekonomiczne zawarcia umowy, są ze sobą tak ściśle związane, iż tworzą obiektywnie tylko jedno niepodzielne świadczenie ekonomiczne, którego rozdzielenie miałoby charakter sztuczny.

Natomiast zadaniem sądu krajowego jest dokonanie niezbędnej oceny przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, w jakich ma miejsce najem i spełniane są towarzyszące mu świadczenia, a w szczególności przy uwzględnieniu treści samej umowy. Zatem, jeżeli najemca ma możliwość wyboru świadczeniodawców lub sposobów korzystania z danych towarów lub usług, świadczenia odnoszące się do tych towarów lub usług co do zasady mogą być uważane za odrębne od najmu. W szczególności, jeżeli najemca może decydować o swoim zużyciu wody, energii elektrycznej lub energii cieplnej, które może być stwierdzone poprzez założenie indywidualnych liczników i na tej podstawie fakturowane, świadczenia odnoszące się do tych towarów lub usług co do zasady mogą być uważane za odrębne od najmu. Co do usług takich jak sprzątanie części wspólnych nieruchomości stanowiących współwłasność, należy je uznać za odrębne od najmu, jeśli mogą być zorganizowane przez każdego najemcę indywidualnie lub przez najemców wspólnie, oraz jeśli we wszystkich wypadkach faktury wystawione na najemcę wykazują dostawę tych towarów i świadczenie usług na pozycjach odrębnych od czynszu najmu. W tym wypadku sama okoliczność, że brak uiszczenia dodatkowych opłat za najem umożliwia wynajmującemu rozwiązanie umowy najmu, w żaden sposób nie uniemożliwia uznania, że świadczenia, których dotyczą te opłaty, stanowią świadczenia odrębne od najmu. Jeżeli zaś nieruchomość oddawana w najem obiektywnie, na płaszczyźnie ekonomicznej, wydaje się stanowić jedną całość z towarzyszącymi temu najmowi świadczeniami, te ostatnie można uważać za jedno świadczenie wraz z najmem (np. najem lokali biurowych pod klucz, gotowych do użytku wraz z dostawą mediów i określonymi innymi świadczeniami, oraz krótkoterminowy najem nieruchomości (na przykład na wakacje lub ze względów zawodowych)). Ponadto uznał, że jeżeli sam wynajmujący nie ma możliwości swobodnego i niezależnego, w szczególności wobec innych wynajmujących, wyboru świadczeniodawców i sposobów korzystania z towarów lub usług związanych z najmem, dane świadczenia są generalnie nierozzerwalnie związane z najmem i mogą być też uważane za stanowiące jedną całość, a tym samym jedno świadczenie z najmem. Na gruncie rozpatrywanego przypadku Sąd uznał, że mylne jest stanowisko organu, który twierdził, że w przypadku, gdy najemca nie ma zawartej umowy bezpośrednio z dostawcą mediów, to najem jest usługą złożoną z różnych świadczeń, prowadzących do jednego celu – najmu nieruchomości, oraz jego pogląd, że świadczenia te (dostawa mediów) są nierozzerwalnie związane z usługą najmu, gdyż są konieczne do korzystania z lokalu i mają przez to charakter poboczny. Przeciw takiemu stanowisku przemawia bowiem możliwość swobodnego decydowania przez najemcę

o zużyciu ilości wody, energii elektrycznej lub energii cieplnej, które może być stwierdzone poprzez założenie indywidualnych liczników, co też było podstawą do wystawienia odrębnej faktury VAT. Nietrafny jest więc pogląd zawężający możliwość uznania tych dwóch świadczeń: najmu i dostawy mediów za odrębne świadczenia jedynie do sytuacji, w której najemcy mają zawarte odrębnie i samodzielnie umowy na dostawę tych mediów z podmiotami trzecimi. W odniesieniu do wywozu nieczystości, jeżeli najemca może wybrać świadczeniodawcę lub zawrzeć bezpośrednio z nim umowę, nawet jeśli ze względu na dogodność nie dokonuje tego wyboru lub nie korzysta z tego uprawnienia, lecz otrzymuje świadczenie od podmiotu wyznaczonego przez wynajmującego, na podstawie umowy zawartej między tymi dwoma ostatnimi podmiotami, okoliczność ta stanowi wskazówkę przemawiającą za istnieniem świadczenia odrębnego od najmu. Jeśli ponadto należność z tytułu wywozu nieczystości i należność z tytułu najmu pojawiają się na odrębnych pozycjach na fakturze, należy uznać, że wynajmujący nie wykonuje jednego świadczenia obejmującego najem i rzeczony świadczenie.

Wymienione elementy pozwalają w ocenie Sądu na uznanie, że dostawę mediów należy uważać za stanowiącą świadczenie odrębne od najmu, a tym samym dostawy te nie są opodatkowane stawką podatku VAT właściwą dla usługi najmu.

Podatki dochodowe

Spór w sprawie o sygn. akt I SA/Op 590/14 (wyrok z dnia 14 stycznia 2015 r.) sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy przekazana przez podatnika na rzecz organizacji pożytku publicznego kwota stanowi darowiznę, a w konsekwencji czy podatnikowi przysługiwało na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9 lit. a) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012 r., poz. 361, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.d.o.f., prawo do odliczenia, od podstawy opodatkowania, części tej kwoty, w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej 6% dochodu. Powołując art. 26 ust. 5 i art. 26 ust. 7 u.p.d.o.f. Sąd stwierdził, że dla uzyskania prawa do odliczenia od podstawy opodatkowania kwot darowizn, konieczne jest przekazanie darowizny organizacjom pożytku publicznego na ich cele statutowe, a podstawę dokumentującą wysokość darowizny stanowi, w przypadku formy pieniężnej, dowód wpłaty na rachunek bankowy obdarowanego. Niedopełnienie powyższych warunków powoduje, że odliczenie darowizny od dochodu nie jest możliwe. Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że skarżący brał udział w aukcji obrazu, w której wylicytował ten obraz za

kwotę 180.000,00 zł. Kwota powyższa została przekazana przez niego na konto organizacji pożytku publicznego, skutkiem czego obraz został mu wydany. Zatem – zdaniem Sądu - nie była to wpłata pod tytułem darmym. Zauważył też, że na realizację celów statutowych przedmiotowa organizacja prowadzi zbiórkę publiczną, organizuje licytacje za pośrednictwem mediów (radia, telewizji), podczas których wystawiane są m.in. rzeczy osób, które przekazując dany przedmiot wspierają daną akcję charytatywną. Celem aukcji jest więc wyłonienie osób, które najwyżej wylicytują oferowane przedmioty, a następnie wpłacą w podanym terminie i na wskazany rachunek zadeklarowaną kwotę oraz którym zostanie wydany wylicytowany przedmiot. Wpłacane środki pieniężne są zatem ceną (wynagrodzeniem) ustaloną w drodze aukcji w zamian za przeniesienie własności przedmiotu. Wpłaty te mają charakter obligatoryjny, nie stanowią zaś dobrowolnych datków. Zapłata należna jest z tytułu przeniesienia własności konkretnego towaru, który przechodzi na własność osoby, która wylicytowała najwyższą cenę. W świetle powyższego wpłata na konto organizacji pożytku określonej kwoty za nabycie obrazu podczas aukcji, jest zorganizowaną formą sprzedaży uregulowaną w art. 701 Kodeksu cywilnego. Dokonanej wpłaty nie można uznać więc za darowiznę w rozumieniu prawa, do istoty której należy to, że darczyńcy zobowiązuje się do bezpłatnego świadczenia na rzecz obdarowanego.

Ze sprawy o sygn. akt I SA/Op 678/14 (wyrok z dnia 10 lutego 2015 r.) wynikało, że Spółka powstała w związku z likwidacją zakładu budżetowego, przy czym jej kapitał zakładowy pokryty został wkładami niepieniężnymi, w tym wkładem w postaci środków trwałych będących składnikami mienia likwidowanego zakładu budżetowego. Zagadnieniem spornym stała się kwestia dopuszczalności zaliczania przez Spółkę odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych będących składnikami mienia likwidowanego zakładu budżetowego do kosztów uzyskania przychodów. Rozstrzygając w tej sprawie Sąd w pierwszej kolejności określił, że charakter przekształcenia samorządowego zakładu budżetowego w spółkę z o.o. jest tego rodzaju przekształcenieniem, przy którym nie przeprowadza się postępowania likwidacyjnego i nie zachodzi konieczność zakładania spółki od podstaw. Zgodnie bowiem z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz.U. z 2011 r. nr 45, poz. 236), zwanej dalej u.g.k., organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, zdecydować o likwidacji samorządowego zakładu budżetowego w celu zawiązania spółki akcyjnej albo spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przez wniesienie, na pokrycie kapitału spółki, wkładu w postaci mienia samorządowego zakładu budżetowego pozostałego po jego likwidacji. Z kolei

według art. 23 ust. 1 u.g.k. składniki mienia samorządowego zakładu budżetowego przekształconego w spółkę stają się majątkiem spółki. Jednocześnie art. 23 ust. 3 cytowanej ustawy stanowi, że spółka powstała w wyniku przekształcenia wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki związane z działalnością zakładu budżetowego. W konsekwencji spółka powstała w wyniku przekształcenia wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki związane z działalnością samorządowego zakładu budżetowego. Zasadne było więc przyjęcie, że do powyższego przekształcenia mają zastosowanie przepisy art. 93b w związku z art. 93 i art. 93a § 1-3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2012 r., poz. 749, z późn. zm.), zwanej dalej O.p., normujące skutki przekształceń podmiotów, w tym przekształcenia zakładu budżetowego w spółkę prawa handlowego. Natomiast zaliczenie odpisów amortyzacyjnych do kosztów podatkowych reguluje art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 851), zwanej dalej u.p.d.o.p., stanowiąc, że kosztem uzyskania przychodów są odpisy z tytułu zużycia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych (odpisy amortyzacyjne) dokonywane wyłącznie zgodnie z przepisami art. 16a - 16m, z uwzględnieniem art. 16. Oznacza to, że możliwość zarachowania odpisów amortyzacyjnych do kosztów podatkowych powinna być co do zasady oceniona w aspekcie unormowań zawartych w art. 16a-16m omawianej ustawy. Przytaczając treść tych przepisów Sąd uznał, że warunkiem kontynuowania amortyzacji jest ujęcie środków trwałych w ewidencji środków trwałych podmiotu przekształcanego, co wynika z art. 16g ust. 18 u.p.d.o.p. i warunek ten został spełniony, albowiem zakład budżetowy ujmował środki trwałe w ewidencji, o której mowa w art. 9 ust. 1 u.p.d.o.p. W konsekwencji uznał, że jeżeli dokonywane odpisy amortyzacyjne nie stanowiły w całości lub w części kosztów uzyskania przychodów w zlikwidowanym zakładzie budżetowym (na podstawie art. 16a ust. 1 lub art. 16 ust. 1 u.p.d.o.p.), to prawidłowy co do zasady był wniosek organu, że nie będą one mogły być takim kosztem również u podmiotu będącego następcą prawnym przekształcanego zakładu budżetowego. Powyższe wynika bowiem z zasady sukcesji praw i obowiązków podmiotu powstałego wskutek przekształcenia unormowanego w art. 93b i art. 93 i 93a § 1 O.p. Tym samym, jeżeli w stosunku do podmiotu przekształcanego miały zastosowanie wyłączenia lub ograniczenia wynikające z powołanych przepisów, to będą one miały zastosowanie także do podmiotu powstałego w wyniku przekształcenia. Niedokonywanie podatkowych odpisów amortyzacyjnych przez podmiot przekształcony powoduje, iż podmiot powstały w wyniku przekształcenia nie może tego uczynić. Nie nabywa bowiem

uprawnienia do kontynuacji prawa, które nie istniało i to niezależnie od przyczyn, które to spowodowały.

Istota sporu w sprawie o sygn. akt I SA/Op 24/15 (wyrok z dnia 8 kwietnia 2015 r.) dotyczyła rozstrzygnięcia kwestii, czy przełożony domu zakonnego sprawujący opiekę nad kościołem klasztornym podlega opodatkowaniu według zasad określonych w ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U. 114, poz. 930), zwanej dalej u.z.p.d.o.f., przy zastosowaniu stawek przewidzianych dla osób duchownych kierujących jednostkami kościelnymi bez wydzielonej części parafii. Z tego powodu Sąd przytoczył przepisy art. 1 pkt 3, art. 43 ust. 1, art. 45 ust. 3 oraz art. 42 ust. 1 i 2 powołanej ustawy i stwierdził, że do objęcia wskazanym podatkiem osoby duchownej, niezbędne jest pełnienie przez nią funkcji duszpasterskiej i osiągnięcie przychodów z opłat otrzymywanych w związku ze sprawowaniem tej funkcji, a nadto zawiadomienie właściwego naczelnika urzędu skarbowego o rozpoczęciu pełnienia funkcji o charakterze duszpasterskim. Nie budzi przy tym wątpliwości, że ustawa znajduje zastosowanie tylko do osób, które wybrały taką formę opodatkowania (bądź wybierając ją wcześniej nie zrezygnowały z niej) i które mogą potencjalnie uzyskiwać określone przychody, a zatem nawet wówczas, gdy w danym roku podatkowym przychodów nie osiągają. W rozpatrywanej sprawie koniecznym stało się więc wyjaśnienie, czy skarżący spełnia przesłanki określone w art. 42 ust. 1 u.z.p.d.o.f., przy czym pozostawało poza sporem, że jako przełożony domu zakonnego jest osobą duchowną. Kontrowersje koncentrowały się natomiast na kwestii, czy osiąga on (może osiągać) przychody z opłat otrzymywanych w związku z pełnionymi funkcjami o charakterze duszpasterskim. Sąd uznał, że samo złożenie oświadczenia nie ma znaczenia przesądzającego, jednak nie może budzić wątpliwości, że również w przypadku osób duchownych wymienionych w art. 45 ust. 3 u.z.p.d.o.f. (rektorzy i inne osoby duchowne kierujące jednostkami kościelnymi mającymi samodzielną administrację, jednak bez wydzielonej części parafii) muszą być spełnione przesłanki określone w art. 42 ust. 1 tej ustawy, a zatem osoby duchowne muszą mieć możliwość choćby potencjalnego uzyskiwania przychodów z opłat otrzymywanych w związku z pełnionymi funkcjami o charakterze duszpasterskim. Przy czym przyjmuje się, że przychody z opłat otrzymywanych w związku z pełnionymi funkcjami duszpasterskimi to wszelkiego rodzaju ofiary i darowizny za czynności wykonywane przez duchownych działających w tym charakterze, przykładowo mogą to być ofiary w związku z intencjami mszalnymi, otrzymywane podczas kolędy, za udzielenie sakramentów. Z ustaleń

w sprawie wynikało, że w kościele prowadzona jest działalność polegająca m. in. na: codziennym odprawianiu dwóch mszy świętych i sporadycznym udzielaniu sakramentu małżeństwa. W kościele nie prowadzi się duszpasterstwa parafialnego, nie jest udzielany sakrament chrztu i bierzmowania, nie ma I Komunii. W świetle tych informacji nie może - zdaniem Sądu - budzić wątpliwości, że co najmniej z częścią wymienionych w nich czynności wiąże się pobieranie opłat mających związek z pełnieniem funkcji o charakterze duszpasterskim. Wskazane rodzaje posług o charakterze duszpasterskim świadczonych w kościele znajdującym się pod opieką przełożonego domu zakonnego, wskazują na możliwość uzyskiwania choćby potencjalnych przychodów. Tym samym brak jest podstaw do akceptacji zarzutu skarżącego o dokonaniu przez organy rażąco błędnych ustaleń, że świadczone posługi duszpasterskie wskazują na możliwość uzyskiwania przez skarżącego potencjalnych przychodów. Jest to wystarczające dla objęcia opodatkowaniem na podstawie omawianej ustawy, skoro istotna jest sama możliwość uzyskania przychodów przez osoby duchowne. Jak przy tym wskazano, istotą zryczałtowanego podatku od przychodów osób duchownych jest to, że wysokość podatku (kwartalna stawka podatku) nie zależy od wielkości faktycznie uzyskanych w danym okresie przychodów, lecz od stanowiska (funkcji) danego duchownego, od wielkości jego parafii (innej jednostki organizacyjnej kościoła czy też związku wyznaniowego), względnie od tego, czy religia, której jest duchownym, jest dominująca na danym obszarze, czy też przeciwnie - jej wyznawcy stanowią na danym obszarze mniejszość (art. 46 ust. 2 u.z.p.d.o.f.). Chybione jest też stanowisko skarżącego o bezpodstawnym objęciu go opodatkowaniem motywowane twierdzeniem, że piastowana funkcja przełożonego domu zakonnego nie wiąże się z uzyskiwaniem przychodów. Wskazano w związku z tym, że przepis art. 42 ust. 1 u.z.p.d.o.f. wymaga, aby istniał związek między otrzymywanymi przez osoby duchowne opłatami, a pełnionymi funkcjami o charakterze duszpasterskim w ogóle. Skarżący niezasadnie wiąże więc możliwość (a raczej brak możliwości) uzyskiwania przychodów w związku z pełnieniem funkcji przełożonego domu zakonnego, albowiem przepis art. 42 ust. 1 u.z.p.d.o.f. wymaga, aby opłaty były uzyskiwane w związku z pełnionymi funkcjami o charakterze duszpasterskim; to ostatnie pojęcie ma niewątpliwie szerszy zakres znaczeniowy niż pełnienie konkretnej funkcji, w tym przypadku przełożonego domu zakonnego. Zgodnie z poczynionymi ustaleniami przyjęto, że skarżący pełni funkcje duszpasterskie, a funkcja przełożonego domu zakonnego ma znaczenie dla określenia stawki podatku, zgodnie z art. 45 ust. 3 u.z.p.d.o.f.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 28/15 (wyrok z dnia 29 kwietnia 2015 r.) spór dotyczył zaliczenia przez podatnika do kosztów uzyskania przychodów i w rezultacie pomniejszenia podstawy opodatkowania z tytułu odpłatnego zbycia lokalu mieszkalnego wpłat dokonanych jako zaliczki na koszty remontów, w tym elewacji budynku, przeprowadzonych przez wspólnotę mieszkaniową oraz zaliczenia wpłat dokonanych jako zaliczki na fundusz remontowy, które to środki zostały w całości wydatkowane przez wspólnotę mieszkaniową na wykonanie remontu elewacji (termomodernizacji) budynku, do wydatków mieszkaniowych wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt 131 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2012 r., poz. 361, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.d.o.f.

Dokonując oceny pierwszego z tych zagadnień Sąd odwołał się do regulacji wynikającej z art. 30e ust. 2 i art. 19 ust. 1 u.p.d.o.f. oraz do regulacji dotyczących wspólnot lokalowych, zawartych w art. 6, art. 13 ust. 1, art. 12 ust. 2, art. 14, art. 15 ust. 1 i art. 22 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. z 2000 r. nr 80, poz. 903, z późn. zm.) i wywiódł, że „fundusz remontowy” to w rzeczywistości część składowa kosztów zarządu, a ściśle zaliczki na remonty nieruchomości wspólnej, które w szczególny sposób się wyodrębnia, a to poprzez odmienną nazwę, czy sposób ich księgowania. Środki zgromadzone na tym funduszu wchodzi w skład własnego majątku wspólnoty, odrębnego od majątków właścicieli lokali. Jak bowiem wynika z przepisów ustawy o własności lokali, do majątku wspólnoty wchodzi przede wszystkim uiszczane przez właścicieli lokali zaliczki w formie bieżących opłat na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną (art. 13 ust. 1 w związku z art. 15 ust. 1 i art. 14 tej ustawy) oraz pożytki i inne dochody z nieruchomości wspólnej. Oznacza to, że dysponentem środków uiszczonych na rachunku funduszu remontowego jest wspólnota mieszkaniowa. Zdaniem orzekającego Sądu, istotą gromadzenia środków na funduszu remontowym jest to, że środki z tego funduszu mają na celu pokrycie wydatków niezbędnych dla zachowania substancji i prawidłowego funkcjonowania nieruchomości wspólnej. Środki te nie służą natomiast podnoszeniu wartości lokali zajmowanych przez ich właścicieli, a są obowiązkowymi wydatkami eksploatacyjnymi, które nie są nakładami na te lokale, zwiększającymi ich wartość. Zatem kwota wpłacona przez stronę na konto funduszu remontowego wspólnoty mieszkaniowej w związku ze spłatą udziału podatnika w kredycie bankowym zaciągniętym na przeprowadzenie remontu - nie powiększyła wartości rzeczowej lokalu mieszkalnego, tym samym dokonane wpłaty na fundusz remontowy nie mogły zostać uznane za koszt uzyskania przychodu, o którym mowa w art. 22 ust. 6d u.p.d.o.f.

Sąd wskazał również na brak podstaw do zaliczenia dokonanych wpłat w poczet zaliczek na fundusz remontowy wspólnoty mieszkaniowej, do wydatków służących celom mieszkaniowym, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. Z brzmienia tego przepisu wynika bowiem, że zwolnienie dotyczy przychodów uzyskanych ze sprzedaży nieruchomości lub praw wydatkowanych - nie później niż w okresie dwóch lat od końca roku podatkowego, w którym nastąpiło odpłatne zbycie - m.in. na spłatę kredytu lub pożyczki wraz z odsetkami, zaciągniętych na te cele, o których mowa w pkt 1 art. 21 ust. 25 tej ustawy. W rozpatrywanej sprawie kredyt bankowy na remont nieruchomości został udzielony wspólnocie mieszkaniowej i to ona kredyt ten spłacała, a środki na spłatę pochodziły z dokonywanych przez właścicieli wpłat na fundusz remontowy. Zatem to nie strona zaciągnęła kredyt, a wspólnota i stosownie do przywołanych przepisów, dokonywane przez właścicieli lokali wpłaty na fundusz remontowy są przychodem tej wspólnoty. Skoro to wspólnota dokonywała spłaty zaciągniętego przez siebie zobowiązania, to nie można przyjąć, że skarżący wydatkował te środki zgodnie z celem określonym w art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. Zwolnienie przewidziane przez ustawodawcę w tym przepisie w związku z art. 22 ust. 25 u.p.d.o.f. dotyczy bowiem tylko tych podatników, którzy zaciągnęli kredyt na taki cel, a następnie spłacili go ze środków uzyskanych ze sprzedaży innej nieruchomości lub prawa. Celem zwolnienia nie jest natomiast spłata kredytu (pożyczki) zaciągniętego przez inny niż podmiot.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 308/15 (wyrok z dnia 8 lipca 2015 r.) spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy zasądzone wyrokiem sądu, na podstawie art. 481 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2014 r., poz. 121, z późn. zm.). zwanej dalej w tym opracowaniu K.c., odsetki z tytułu opóźnienia dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, podlegają zwolnieniu przedmiotowemu na podstawie art. 21 ust. 1 u.p.d.o.f. Na wstępie czynionych rozważań Sąd podkreślił, że ustawodawca w ramach art. 21 ust. 1 u.p.d.o.f. w punktach: 3, 3a, 3b, 3c i 3d uregulował kwestię zwolnienia od podatku różnych kategorii odszkodowań, w tym między innymi w punkcie 3 przewidziano zwolnienie od podatku tych odszkodowań, których wysokość lub zasady ustalania wynikają wprost z przepisów odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw. Z kolei w punkcie 3b tego przepisu ustawodawca przewidział zwolnienie od podatku innych odszkodowań otrzymanych na podstawie wyroku lub ugody sądowej do wysokości określonej w tym wyroku lub ugodzie, z wyjątkiem odszkodowań: otrzymanych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą (lit. a) oraz dotyczących korzyści, które podmiot mógłby

osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (lit. b). Podstawą zasądzenia spornych odsetek w rozpatrywanej sprawie był art. 481 § 1 K.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Regulacja ta ma charakter odszkodowawczy i z tego właśnie względu odsetki przewidziane w tym przepisie, ponieważ stanowią swoistą formę rekompensaty za nieterminowe spełnienie świadczenia pieniężnego, nazywane są odszkodowaniem ryczałtowym lub quasi odszkodowaniem. Odsetki te stanowią wprawdzie świadczenie uboczne, zależne od istnienia i wymagalności długu podstawowego, jednakże od momentu ich powstania uzyskują one byt samoistny, niezależny od długu głównego, ze wszystkimi stąd wynikającymi konsekwencjami. Niewątpliwie zatem, roszczenie o odsetki, określane mianem roszczenia akcesoryjnego, uzależnione jest w całości od zasadności dochodzenia długu głównego, jednakże ta akcesoryjność dotyczy wyłącznie chwili powstania roszczenia o odsetki, które później mają już charakter samodzielny (samoistny) wobec roszczenia głównego i mogą być dochodzone oddzielnie, a nawet niezależnie od wytoczenia powództwa o roszczenie główne. W tej sytuacji uprawnione i niewykraczające poza granice dopuszczalnej wykładni art. 21 ust. 1 u.p.d.o.f. jest uznanie odszkodowawczego charakteru odsetek otrzymanych na podstawie wyroku sądu za nieterminowe spełnienie świadczenia głównego. W realiach rozpoznawanej sprawy zapłata odsetek dokonana była na podstawie wyroku sądu, w którym wprawdzie nie wskazano kwotowo ich wysokości, jednakże zawarto niebudzącą wątpliwości regułę matematyczną ich wyliczenia. Ponadto odsetki należne w razie uchybienia przez dłużnika terminowi świadczenia pieniężnego należy traktować jako wynagrodzenie za przedłużone i pozbawione podstaw prawnych korzystanie z cudzego kapitału, jest to więc odszkodowanie za pozbawienie wierzyciela możliwości dysponowania kapitałem, a tym samym pozbawienie go spodziewanych z tego tytułu korzyści (np. przez korzystną lokatę). W związku z tym, że odsetki otrzymane na podstawie wyroku z tytułu opóźnienia dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 K.c.) stanowią odszkodowanie dotyczące korzyści, które podatnik mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono i jako takie nie są wolne od podatku dochodowego, ponieważ przepis art. 21 ust. 1 pkt 3b lit. b) u.p.d.o.f. jednoznacznie wyłącza ze zwolnienia podatkowego ten rodzaj odszkodowania. Zauważył też Sąd, że w orzecznictwie istniało stanowisko, że odszkodowanie, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f. obejmowało zarówno rzeczywistą szkodę (damnum emergens), jak

i utracone korzyści (*lucrum cessans*), stan ten jednakże uległ zmianie z dniem 1 stycznia 2003 r., w następstwie dodania do tego przepisu pkt 3b w wyniku nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Od tej bowiem daty ustawodawca ujął do odrębnej kategorii odszkodowań inne odszkodowania niż objęte dotychczas łącznie art. 21 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f. i dodatkowo wyłączył z zakresu przewidzianego w tej nowej regulacji możliwość zwolnienia odszkodowania za nieterminowe spełnienie świadczenia pieniężnego.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 361/15 (wyrok z dnia 29 lipca 2015 r.) Sąd rozważał, czy odsetki od lokat bankowych na środkach otrzymanego dofinansowania oraz prowizje od udzielonych poręczeń w ramach realizowanego projektu (Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa w okresie 2007 – 2013) stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych.

Z okoliczności sprawy wynikało, że wnioskodawca jest instytucją finansową, której celem jest wspieranie mikro, małych i średnich przedsiębiorstw, przez udzielanie im poręczeń na zabezpieczenie kredytów i pożyczek udzielanych przez banki. Od każdego udzielonego poręczenia wnioskodawca pobierał wynagrodzenie w formie prowizji zależnej od wartości poręczenia. Zaś środki wnioskodawcy pochodziły z kapitału założycielskiego wniesionego przez jego udziałowców, z wypracowanego zysku z inwestycji, posiadanych środków oraz uzyskiwanych prowizji. W trakcie swej działalności wnioskodawca pozyskał również środki z unijnych funduszy przedakcesyjnych (PHARE 2002, PHARE 2003) oraz otrzymał dofinansowanie ze środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

W tych realiach Sąd uznał, że sposób wypłaty, czy okresowe rozliczenia pieniędzy z uwagi na specyfikę unijnych środków pomocowych mają charakter swoistych „rozwiązań technicznych” udzielanej pomocy w zakresie wypłat i rozliczeń dotacji, co potwierdza ustawa o finansach publicznych. Niemniej w świetle art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2011 r. nr 74, poz. 397, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.d.o.p., otrzymane pieniądze stają się jednak przychodem podatkowym w momencie wpływu na rachunek bankowy poszczególnych transz, gdyż już od tego momentu wnioskodawca może nimi dysponować jako beneficjent realizowanego projektu, tym samym też dochodzi do trwałego zwiększenia majątkowego po jego stronie. To on jest zobowiązany do wykorzystania i rozliczania środków publicznych pochodzących z Unii Europejskiej. Przyznana dotacja przeznaczona jest na realizację jego statutowej działalności, czyli

udzielanie poręczeń na zabezpieczenie kredytów i pożyczek dla mikro, małych i średnich przedsiębiorstw. Wnioskodawca otrzymał zatem finansowe wsparcie prowadzonej przez siebie działalności. W jej ramach otrzymuje środki finansowe, którymi rozporządza, zawierając umowy poręczenia. Po wpływie określonych kwot na wyodrębniony rachunek rozporządza nimi, a są one wraz z jego wkładem finansowym przeznaczone do realizacji określonych zadań gospodarczych, dla których został powołany. Zdaniem Sądu środki te zostają przekazane wnioskodawcy definitywnie, do jego majątku, z obowiązkiem rozliczenia się w określonym czasie w zależności od sposobu realizacji umowy. W takich okolicznościach przyjęcie przez organ, że przychód, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. powstaje w momencie otrzymania kwoty zwrotnego, bezpośredniego wkładu finansowego ze środków programu, czyli jej wpływu bezpośrednio na rachunek, jest zgodny z powołaną regulacją. Z tych powodów nie można było podzielić poglądu wnioskodawcy, że do powstania przychodu podatkowego dojdzie jedynie w sytuacji, gdy otrzymujący pieniądze nabędzie jednocześnie ich własność, co spowoduje wzrost majątku podatnika. Przepis art. 12 ust. 1 u.p.d.o.p. posługuje się bowiem terminem „otrzymane pieniądze”, nie wskazując na nabycie ich własności. Innymi słowy dla oceny prawnopodatkowej istotny jest fakt otrzymania pieniędzy, a nie to, jakiego rodzaju prawo majątkowe do otrzymanych środków pieniężnych tytułem dofinansowania nabywa beneficjent. Umowne zastrzeżenie form i sposobów wykorzystania przez beneficjenta otrzymanych pieniędzy nie jest istotne dla ich prawnopodatkowej kwalifikacji. Sposób ułożenia praw i obowiązków stron umowy cywilnoprawnej nie może kształtować obowiązków podatkowych, te wynikają bowiem z ustawy. Sąd uznał zatem, że przychody z tytułu prowizji od poręczeń stanowią przychód podatkowy w dacie otrzymania, na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p., natomiast odsetki od lokat bankowych w myśl art. 12 ust. 4 pkt 2 u.p.d.o.p. są przychodem w dacie faktycznego otrzymania. Dochód z ww. tytułów podlega opodatkowaniu na podstawie art. 7 ust. 1 i 2 u.p.d.o.p.

Inne podatki i zagadnienia

Istota sporu w sprawie o sygn. akt I SA/Op 159/15 (wyrok z dnia 27 maja 2015 r.) sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy organy podatkowe zasadnie ustaliły podatnikowi podatek z tytułu nabycia prawa do wkładu oszczędnościowego po śmierci żony, czy też winny zastosować zwolnienie z tego podatku, czego się on domagał.

Z poczynionych ustaleń wynikało natomiast, że podatnik nabył po swej zmarłej żonie prawo do wkładu oszczędnościowego na podstawie dyspozycji wkładcy. Dokument informujący o przelaniu na jego rzecz określonej kwoty został przesłany do urzędu skarbowego w dniu 27 września 2013 r., ze wskazaniem, że wypłata tego wkładu na rzecz podatnika nastąpiła w dniu 19 września 2013 r., na podstawie dyspozycji wkładcy na wypadek śmierci. Podatnik nie dokonał w ustawowym 6-miesięcznym terminie liczonym od dnia powstania obowiązku podatkowego (data śmierci wkładcy - art. 4a ust. 1 pkt 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn /Dz.U. z 2009 r. nr 93, poz. 768, z późn. zm./, zwanej dalej u.p.s.d.), zgłoszenia faktu nabycia tego prawa majątkowego, podobnie jak nie uczynił tego w terminie określonym w art. 4a ust. 2 tej ustawy, zastrzeżonym dla przypadków późniejszego, niż data śmierci wkładcy, powzięcia wiadomości o nabyciu praw majątkowych. Z powołanych regulacji wynika, że warunkiem zwolnienia z obowiązku zapłaty podatku jest zgłoszenie właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego faktu nabycia tych praw majątkowych w terminie 6 miesięcy od daty powstania obowiązku podatkowego. Termin ten, co do zasady (art. 6 ust. 1 pkt 3 u.p.s.d.) należy liczyć od dnia śmierci wkładcy, czyli w tej sprawie od dnia 4 sierpnia 2013 r. Tak obliczony termin do dokonania zgłoszenia upłynął zatem z dniem 5 lutego 2014 r. i w tym terminie podatnik nie zgłosił właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego faktu nabycia prawa do wkładu, co samo w sobie byłoby wystarczające do uzyskania zwolnienia. Nie dokonał tego także w terminie, o jakim mowa w art. 4a ust. 2 u.p.s.d., a zatem w ciągu 6 miesięcy od dnia, w którym dowiedział się o nabyciu tych praw majątkowych (pod warunkiem uprawdopodobnienia faktu późniejszego powzięcia wiadomości o ich nabyciu), co nastąpiło z dniem 19 września 2013 r. (data wypłaty wkładu). Skoro skarżący w wymaganym terminie nie dokonał zgłoszenia o nabyciu przedmiotowego prawa majątkowego, to prawidłowo ustalona została wysokość zobowiązania podatkowego, a ze względu na wysokość nabytego prawa majątkowego nie miał tu zastosowania wyjątek od obowiązku dokonania zgłoszenia przewidziany w art. 4a ust. 4 u.p.s.d.

Ponadto Sąd wyjaśnił, że przepis art. 4a ust. 1 pkt 1 u.p.s.d. stanowi wyraźnie, że obowiązek zgłoszenia o nabyciu prawa majątkowego ciąży na ich nabywcach i jest to jedyny warunek zwolnienia. Nie można uznać, aby był on powinnością nadmierną i nieproporcjonalną, której nie można sprostać w normalnym toku czynności. Niepełnosprawność, na którą powoływał się podatnik, nie jest okolicznością usprawiedliwiającą niezachowanie tego warunku, tym bardziej, że aktywnie, osobiście

uczestniczył on w czynnościach postępowania podatkowego i sądowego, a ponadto samo zgłoszenie faktu nabycia nie wymagało jego obecności w siedzibie urzędu skarbowego. Jednocześnie brak jest prawnych przeszkód do działania w sprawie przez pełnomocnika, którym w postępowaniu przed organami podatkowymi mógł być członek najbliższej rodziny. Nadto termin sześciomiesięczny ma charakter terminu prawa materialnego i jest nieprzywracalny, a zatem przyczyny, z powodu których doszło do uchybienia tego terminu, nie mogły mieć znaczenia dla treści rozstrzygnięcia. Skorzystanie ze zwolnienia jest wolą nabywcy własności rzeczy lub praw majątkowych i organ podatkowy nie mógł działać tu z urzędu. Okolicznością umożliwiającą skorzystanie ze zwolnienia mimo uchybienia terminu nie może być też niewiedza o konieczności dopełnienia takiego warunku. Ponadto powyższy przepis normuje kwestię zwolnienia podatkowego i musi być wykładany ściśle, zasadą jest bowiem zapłata podatku, w tym od nabycia prawa do wkładu oszczędnościowego na podstawie dyspozycji wkładcy, co wyraźnie wynika z art. 1 ust. 2 u.p.s.d.

Dokonując kontroli zaskarżonego rozstrzygnięcia Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w sprawie o sygn. akt I SA/Op 267/15 (wyrok z dnia 14 października 2015 r.) Sąd, działając z urzędu, uznał istnienie przyczyn dających podstawę do stwierdzenia jego nieważności, jako wydanego z rażącym naruszeniem prawa.

Na wstępie czynionych rozważań Sąd przypomniał, że odmowa określonego w art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2006 r. nr 121, poz. 844, z późn. zm.) zwrotu gminie utraconych dochodów ze środków przedmiotowego Funduszu, z tytułu zwolnienia od podatku od nieruchomości, będących własnością Skarbu Państwa gruntów pokrytych wodami jezior o ciągłym dopływie lub odpływie wód powierzchniowych oraz gruntów zajętych pod sztuczne zbiorniki wodne, ma charakter czynności z zakresu administracji publicznej.

W związku z tym Sąd wyjaśnił, że o ile w orzecznictwie sądowoadministracyjnym jednolicie przyjmuje się, że sprawa dotycząca zwrotu gminie utraconych dochodów z tytułu zwolnienia z podatku od nieruchomości jest sprawą podlegającą kognicji sądu administracyjnego - to występowała istotna rozbieżność co do formy prawnej tej czynności. Wątpliwości budziło, czy jest to czynność z zakresu administracji publicznej (jak przyjęły to strony w niniejszej sprawie), czy też odmowa taka winna przybrać formę decyzji administracyjnej.

W tej kwestii Sąd uznał, że odmowa zwrotu gminie utraconych dochodów z tytułu zwolnienia od podatku od nieruchomości ma formę decyzji administracyjnej, a tym

samym całe postępowanie dotyczące rozpoznania wniosku o zwrot utraconych dochodów i tryb jego prowadzenia musi być poddane zasadom wynikającym z procedury administracyjnej uregulowanej w przepisach ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267, z późn. zm.), zwanej dalej w tym opracowaniu K.p.a. Dotyczy to w szczególności przewidzianej w art. 15 K.p.a. zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, co oznacza, że od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy odwołanie tylko do jednej instancji (art. 127 § 1 K.p.a.). Skoro zatem mamy do czynienia z decyzyjną formą odmowy zwrotu utraconych dochodów z tytułu zwolnienia od podatku od nieruchomości, to bez względu na określenie nazwy danego aktu, w konsekwencji należało w rozpatrywanej sprawie uznać, że pismo Funduszu odmawiające zwrotu wnioskowanej kwoty z uwagi na spóźnione złożenie wniosku, stanowiło decyzję organu I instancji. Konsekwentnie też, dokonane przez wnioskującą gminę wezwanie do usunięcia naruszenia prawa stanowiło odwołanie od decyzji pierwszoinstancyjnej, zaś udzielona przez Fundusz i zaskarżona do Sądu odpowiedź na to wezwanie, ma charakter decyzji organu odwoławczego. Tym samym, jako decyzja ostateczna, podlegała ona zaskarżeniu do sądu administracyjnego z uwagi na wyczerpanie toku instancyjnego. W konsekwencji Sąd uznał, że w rozpoznawanej sprawie doszło do naruszenia prawa dającego podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji Funduszu, albowiem została ona wydana z naruszeniem przepisów o właściwości (art. 156 § 1 pkt 1 K.p.a.).

Kwestia właściwości organu odwoławczego w sprawach dotyczących zwrotu gminie utraconych dochodów z tytułu zwolnienia od podatku od nieruchomości wynika wprost z przyjęcia stanowiska, że formą prawną takiej odmowy jest decyzja administracyjna. To zaś implikowało, z uwagi na dwuinstancyjność postępowań administracyjnych, konieczność poczynienia dalszych rozważań, co do właściwości organu odwoławczego od decyzji wydanych w tym przedmiocie przez przedmiotowy Fundusz. Dalej Sąd stwierdzając, iż nie jest uprawniony do wskazywania organu, który w niniejszej sprawie jest organem wyższego stopnia zgodnie z art. 127 § 2 K.p.a. właściwym do rozpatrzenia odwołania, jedynie zasygnalizował, iż rozstrzygając spór kompetencyjny Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II GW 42/14, wskazał, że wojewoda jest organem właściwym w sprawie rozpatrzenia wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania oraz samego odwołania od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez wojewódzki fundusz ochrony środowiska w przedmiocie zwrotu utraconych dochodów gminy z tytułu zwolnienia od podatku od

nieruchomości, wynikającego z art. 7 ust. 1 pkt 8a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 292/15 (wyrok z dnia 10 czerwca 2015 r.) Sąd zobligowany był odnieść się do stanowiska organu podatkowego odmawiającego stwierdzenia nadpłaty w podatku od czynności cywilnoprawnych, w którym uznał on, że z brzmieniem art. 1 ust. 3 pkt 1 w powiązaniu z art. 6 ust. 1 pkt 8 lit. b) ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz.U. z 2010 r. nr 101, poz. 649, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.c.c., wynika, iż podstawę opodatkowania podatkiem od czynności cywilnoprawnych z tytułu zmiany umowy spółki komandytowo – akcyjnej (SKA) stanowi wartość wszystkich wkładów wniesionych do tej spółki, a więc zarówno wartość wkładów składająca się na kapitał zakładowy, jak i wartość wkładów przekazana na kapitał zapasowy. Zatem wartość wkładu wniesionego do SKA w części mającej być przekazaną na kapitał zapasowy tej spółki (nadwyżka wartości wkładu niepieniężnego ponad nominalną wartość obejmowanych akcji spółki), również będzie wliczona do podstawy opodatkowania. Tym samym organy przyjęły, że SKA na gruncie przepisów ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych jest uznawana za spółkę osobową.

W związku z tym Sąd przyznał, że faktem jest, że z art. 1 ust. 3 pkt 1 u.p.c.c. wynika obowiązek opodatkowania zmiany umowy spółki, przez którą rozumie się przy spółce osobowej m.in. podwyższenie wkładu, przy czym w art. 1a tej ustawy, SKA uznano za spółkę osobową. Wskazał jednak również, że obecnie prawo wspólnotowe stało się częścią porządku prawnego obowiązującego w Polsce, mając przy tym - w przypadku kolizji z prawem krajowym - pierwszeństwo stosowania, co wynika z art. 91 ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 2 Aktu Akcesyjnego z dnia 16 kwietnia 2003 r. (Dz.U.UE.L.236.17), a jednym z elementów porządku prawnego UE są dyrektywy.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 Dyrektywy 2008/7/WE przez spółkę kapitałową należy rozumieć:

- a) każdą spółkę, która przyjmuje jedną z form wyszczególnionych w załączniku I (spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka akcyjna);
- b) każdą spółkę, przedsiębiorstwo, stowarzyszenie lub osobę prawną, których udziały w kapitale lub majątku mogą być przedmiotem transakcji na giełdzie;
- c) każdą spółkę, przedsiębiorstwo, stowarzyszenie lub osobę prawną prowadzące działalność skierowaną na zysk, których członkowie mają prawo zbytu swoich udziałów stronom trzecim bez uprzedniego upoważnienia oraz odpowiadają za długi spółki, przedsiębiorstwa lub osoby prawnej tylko do wysokości swoich udziałów.

Natomiast w myśl art. 2 ust. 2 tej Dyrektywy, na użytek niniejszej Dyrektywy wszelkie inne spółki, przedsiębiorstwa, stowarzyszenia lub osoby prawne prowadzące działalność skierowaną na zysk uważa się za spółki kapitałowe. Ponadto definiując pojęcie spółki kapitałowej, Dyrektywa ta wyłączyła swobodę modyfikacji zakresu jej obowiązywania. Wprawdzie państwa członkowskie stosownie do treści art. 9 Dyrektywy mają prawo do nieuznawania podmiotów, o których mowa w art. 2 ust. 2, za spółki kapitałowe. Jednak to wyłączenie nie dotyczy spółek zdefiniowanych w ustępie 1 powołanego wyżej art. 2 Dyrektywy. Zauważone też przez Sąd zostało, że na gruncie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz.U. z 2014 r., poz. 94) przedmiotem obrotu na giełdzie mogą być, zgodnie z jej art. 2 ust. 1 pkt 1, papiery wartościowe, przez które - stosownie do art. 3 pkt 1 lit. a) - należy rozumieć także akcje. Z kolei art. 126 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1030, z późn. zm.) nakazuje stosować przepisy Kodeksu dotyczące akcji spółki akcyjnej odpowiednio do akcji SKA. Zatem – zdaniem Sądu orzekającego - nie powinno budzić wątpliwości, że akcje SKA mogą być przedmiotem transakcji na giełdzie, a tym samym polska SKA spełnia wymóg z art. 2 ust. 1 lit. b) Dyrektywy 2008/7/WE dla uznania jej za spółkę kapitałową. Nie ma przy tym znaczenia, że Dyrektywa ta nie uzależnia uznania spółki za spółkę kapitałową od dopuszczenia całości kapitału lub majątku spółki do obrotu giełdowego. Podobnie jak nie stawia wymogu, aby wszyscy wspólnicy mieli prawo zbytu swoich udziałów stronom trzecim bez uprzedniego upoważnienia oraz aby byli odpowiedzialni za długi spółki tylko do wysokości swoich udziałów. W związku z powyższym, dla celów podatku od czynności cywilnoprawnych SKA powinna być traktowana w świetle Dyrektywy 2008/7/WE, jak spółka kapitałowa. Analizowana w tej sprawie kwestia została też jednoznacznie rozstrzygnięta w wyroku TSUE z dnia 22 kwietnia 2015 r. w sprawie C-357/13 (Drukarnia Multipress sp. z o.o. przeciwko Ministrowi Finansów), gdzie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził, że art. 2 ust. 1 lit. b) i c) Dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że spółkę kapitałowo – akcyjną prawa polskiego uznaje się za spółkę kapitałową w rozumieniu owego przepisu, nawet jeżeli jedynie część jej kapitału i członków może spełnić przesłanki przewidziane w tym przepisie.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 359/15 (wyrok z dnia 8 lipca 2015 r.) Sąd oceniał charakter prawny podjętego przez radę gminy oświadczenia w sprawie wyrażenia

zgody na umorzenie przez wójta przysługujących gminie wraz z odsetkami należności z tytułu opłat wynikających z umowy zawartej z osobą prowadzącą wysypisko śmieci.

Sąd orzekający uznał, że zaskarżone oświadczenie jest w istocie uchwałą rady gminy, które podlega, na podstawie art. 3 § 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz. 270, z późn. zm.), zwanej dalej w tym opracowaniu P.p.s.a., kognicji sądów administracyjnych.

Wskazał przy tym, że oświadczenie rady gminy może mieć wyłącznie charakter intencyjny polegający na zajęciu stanowiska, nie może jednak zawierać wiążącego rozstrzygnięcia o charakterze władczym. Ponieważ oceniane oświadczenie ze względu na treść w nim zawartą, jest władczym aktem woli wyrażonym przez organ stanowiący gminy, zatem istnieje podstawa do objęcia go przez organ nadzoru, na podstawie art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 594), postępowaniem nadzorczym. Sąd wypowiedział się też za potrzebą szerokiego rozumienia pojęcia sprawy z zakresu administracji publicznej i wskazał, że mieszczą się w nim uchwały, które nie mają charakteru cywilnoprawnego, nie są czynnościami cywilnoprawnymi i nie wywołują skutków cywilnoprawnych, ale poprzedzają podejmowanie czynności cywilnoprawnych, gdyż są podejmowane z zamiarem realizacji w przyszłości określonych czynności cywilnoprawnych. Stwierdził również naruszenie art. 59 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, gdyż zgodnie z nim organ stanowiący gminy upoważniony został jedynie do ustalenia zasad udzielania ulg w spłacie należności pieniężnych. W przepisie tym nie zawarto zaś upoważnienia dla rady gminy do wydawania zgody na umorzenie należności w drodze indywidualnej uchwały. Nadto Sąd zauważył, że zgodnie z treścią art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, organem właściwym do gospodarowania mieniem gminnym jest organ wykonawczy. Rada gminy natomiast może wypowiadać się jedynie w wypadkach wskazanych wprost w ustawie, bądź też w aktach wydanych na podstawie upoważnienia ustawowego, gdyż stosownie do art. 18 ust. 1 ww. ustawy, do jej właściwości należą wszystkie sprawy pozostające w zakresie działania gminy, o ile ustawy nie stanowią inaczej, przy czym w ust. 2 tego przepisu zawarto katalog czynności zastrzeżonych do wyłącznej właściwości rady gminy. Wśród tych czynności nie wymieniono takiej, która uprawniałaby radę gminy do wyrażenia zgody na umorzenie przez wójta należności przysługujących gminie za wysypisko. Nie ma jednak prawnych przeszkód, aby w drodze uchwały wprowadzono taki obowiązek.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt I SA/Op 455/15 (wyrok z dnia 2 grudnia 2015 r.) o ustalenie zobowiązania w podatku od spadków

i darowizn było przesądzenie sposobu dokonywania rozliczeń majątkowych po ustaniu konkubinatu na skutek śmierci jednego z konkubentów.

Podatniczka odwołując się do art. 861 Kodeksu cywilnego oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie o sygn. akt IV CSK 301/07 podnosiła, iż do rozliczenia majątku wspólnego konkubentów winny mieć zastosowanie regulacje dotyczące równego udziału w tym majątku obu konkubentów, traktowanych analogicznie jak wspólnicy spółki cywilnej. W takiej zaś sytuacji jedynie połowa wartości majątku zgromadzonego w czasie trwania konkubinatu stanowi własność jej zmarłego konkubenta, a tym samym jedynie wartość jego udziału, wynosząca $\frac{1}{2}$ całości tego mienia, stanowi masę spadkową, podlegającą opodatkowaniu podatkiem od spadku.

Organy podatkowe, powołując ten sam wyrok oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1996 r., sygn. akt III CZP 70/96 i opierając się na analizie rzeczywistych, podejmowanych przez konkubentów decyzji majątkowych, sprzeciwiły się prostemu przyjęciu ich równych udziałów w zgromadzonym majątku.

W tej kwestii Sąd w całości podzielił stanowisko organów, że forsowany przez podatniczkę pogląd o równych udziałach w zgromadzonym majątku osób pozostających w związku nieformalnym, nie miał podstaw prawnych. W konsekwencji nie można było uznać, iż masę spadkową podlegającą opodatkowaniu podatkiem od spadku stanowi jedynie połowa jego wartości, jako należąca do konkubenta traktowanego analogicznie do wspólnika spółki cywilnej. Skoro bowiem podatniczka uważa, że do rozliczenia wspólnego majątku należy zgodnie z art. 861 Kodeksu cywilnego przyjąć udziały w częściach równych, to ta zasada powinna obowiązywać do całości zgromadzonego mienia a nie jedynie do majątku, którego formalnym właścicielem był zmarły konkubent. Tym samym przy proponowanym przez nią sposobie rozliczenia należałoby uwzględnić wartość majątku osobistego zgromadzonego przez obu konkubentów w czasie trwania ich związku i dopiero od takiej wartości dokonywać rozliczenia ich udziałów. Dokonując obliczenia wartości swojego udziału w majątku wspólnym (masie spadkowej), dokonała ona podziału jedynie tej jego części, która w dacie śmierci konkubenta formalnie stanowiła jego własność. Proponowaną zasadę równości udziałów odnosi więc ona jedynie do majątku konkubenta. Po wtóre, proponowany przez nią podział, prowadziłby do analogicznych rozwiązań przyjętych w zakresie małżeńskich stosunków majątkowych w ustawie - Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Tym samym oznaczałoby to, zrównanie w tym zakresie instytucji małżeństwa oraz konkubinatu, do czego brak jest podstaw prawnych. Konkubinatu, w odróżnieniu od małżeństwa, jest nieuregulowaną prawnie trwałą wspólnotą życiową mężczyzny i kobiety, której cechą charakterystyczną

jest między innymi wspólne prowadzenie gospodarstwa domowego. Z uwagi na to, że przepisy nie regulują kwestii majątkowych związanych z konkubinatem, Sąd stwierdził, że fakt pozostawania w takim związku nie rodzi sam z siebie dalszych skutków prawno-majątkowych. Rzeczy nabyte w czasie trwania nieformalnego związku nie stają się automatycznie przedmiotami objętymi współwłasnością, zatem do rozliczenia konkubinatu nie można stosować, ani wprost, ani przez analogię, przepisów z zakresu małżeńskich stosunków majątkowych.

Konkludując Sąd stwierdził, że jedynie wykazanie przez podatnika nakładów poniesionych ze swojego majątku osobistego na rzecz majątku osobistego zmarłego konkubenta mogłoby prowadzić do ich uwzględnienia, jako jego udziału we współwłasności wartości majątkowych objętych masą spadkową. Tym samym nakłady konkubentów czynione wspólnie w czasie trwania konkubinatu na majątek jednego z nich powinny być rozliczone według przepisów o zniesieniu współwłasności.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych

Prawo budowlane

Od razu na wstępie zastrzec należy, że przedmiotem krótkiego przeglądu będą sprawy, w których podstawę orzekania stanowiły przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2013 r., poz. 1409, z późn. zm. – zwanej dalej Prawem budowlanym).

W procesie inwestycyjnym w dalszym ciągu kontrowersje wywołuje stosowanie przepisu art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego.

Powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych, tut. Sąd, w wyroku z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 596/14, opowiedział się za poglądem, według którego, zasada, że właściciela lokalu stanowiącego odrębny przedmiot własności reprezentuje zarząd wspólnoty mieszkaniowej, nie wyklucza możliwości wystąpienia właściciela odrębnego lokalu w charakterze strony postępowania w sprawie pozwolenia na budowę. Może to mieć miejsce, gdy wykaże on własny zindywidualizowany interes prawny, niezależny od interesu prawnego występującej w jego imieniu wspólnoty mieszkaniowej.

Analizę pojęcia obszaru oddziaływania obiektu przeprowadził skład orzekający w wyroku z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 30/15. Wyjaśnił, że obszar oddziaływania obiektu budowlanego to także teren, gdzie uciążliwości związane z przedsięwzięciem mieszczą się w granicach norm określonych przez przepisy prawa. W konsekwencji, przymiot strony w prawie budowlanym nie jest zależny od tego, czy oddziaływanie zamierzonej inwestycji na nieruchomości sąsiednie przekracza ustalone w tym względzie normy, lecz z samego faktu oddziaływania tej inwestycji w przestrzeń objętą prawem do nieruchomości sąsiednich. Obszar oddziaływania obiektu nie może być zatem utożsamiany tylko i wyłącznie z brakiem zachowania przez inwestora wymogów określonych przepisami techniczno-budowlanymi. Obiekt budowlany może bowiem wprowadzać określone ograniczenie w zagospodarowaniu terenu, co nie oznacza, że jego realizacja jest niezgodna z przepisami techniczno-budowlanymi i co za tym idzie, że nie można będzie uzyskać na jego realizację pozwolenia na budowę. Oceniając zatem występowanie interesu prawnego należy ustalić, czy planowane przedsięwzięcie będzie oddziaływać na teren nieruchomości sąsiedniej, niezależnie od tego, czy oddziaływanie to jest sprzeczne, czy też nie jest sprzeczne z prawem. Zdaniem Sądu, za stronę w postępowaniu o pozwolenie na budowę uznaje się więc właścicieli sąsiadujących nieruchomości bez względu na to, czy powstający po sąsiedzku obiekt jest budowany zgodnie z przepisami technicznymi, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, czy z naruszeniem tych przepisów.

W dalszym ciągu występują sprawy, w których istotne znaczenie dla oceny legalności zaskarżonych aktów mają zagadnienia odpowiedniego kwalifikowania obiektów i robót.

Oceniając prawidłowość zastosowania w sprawie trybu legalizacji z art. 48 i art. 49 Prawa budowlanego, w wyroku z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt II SA/Op 599/14, Sąd zgodził się z poglądem, zgodnie z którym, regulacje art. 48 ust. 2 i art. 49 mają zastosowanie do legalizacji robót budowlanych polegających na dobudowaniu do istniejącego budynku klatki schodowej oraz adaptacji poddasza. W trybie wskazanych przepisów, legalizacji podlega bowiem budowa, przez którą w myśl art. 3 pkt 6 Prawa budowlanego, rozumie się wykonywanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także odbudowę, rozbudowę, nadbudowę obiektu budowlanego. Roboty budowlane polegające na adaptacji poddasza oraz dobudowywaniu klatki schodowej, będące przedmiotem sprawy, doprowadziły do zwiększenia kubatury obiektu, jak i powierzchni zabudowy. Roboty te nie stanowiły zatem przebudowy, o której mowa w art. 3 pkt 7a Prawa budowlanego. W odniesieniu do robót budowlanych polegających na

adaptacji poddasza i dobudowaniu klatki schodowej należało więc prowadzić postępowanie legalizacyjne w trybie art. 48 i art. 49 Prawa budowlanego.

W wyroku z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt II SA/Op 77/15, przedmiotem sprawy było wykonanie samowolnie robót związanych z utwardzeniem terenu. Sąd wyartykułował pogląd, w myśl którego, należy rozważyć możliwość oceny wykonanego utwardzenia w kontekście przepisu art. 29 ust. 2 pkt 5 Prawa budowlanego. Miałoby to istotny wpływ na reżim legalizacji mający zastosowanie w prowadzonym postępowaniu. Określone w powołanym przepisie utwardzenie powierzchni gruntu na działkach budowlanych, rozumiane jako wszelkiego rodzaju prace z wykorzystaniem materiałów budowlanych (np. wylanie płyty betonowej, ułożenie kostki brukowej) zaliczane jest najczęściej do urządzeń budowlanych wymienionych w art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego, czyli urządzeń technicznych związanych z innym obiektem budowlanym, zapewniających możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z przeznaczeniem. Sąd podzielił pogląd, że urządzenie budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego pozostaje w związku funkcjonalnym z określonym obiektem budowlanym (budowlą), w stosunku do którego spełnia funkcję służebną, umożliwiającą prawidłowe użytkowanie tego obiektu. Według Sądu, skoro ustawodawca nie wprowadził ograniczenia celu, jakiemu ma służyć tego rodzaju utwardzenie i jakie ma być przeznaczenie tak utwardzonego gruntu, to nie można w drodze wykładni wprowadzać ograniczeń. Ponadto, fakt zamieszczenia utwardzenia gruntu w art. 29 ust. 2, a nie w art. 29 ust. 1 Prawa budowlanego, świadczy o tym, że utwardzenie to jest zaliczane do tego typu robót budowlanych, które z założenia nie są budowlą i nie mogą prowadzić do powstania budowli. Wyznacznikiem rozumienia tego przepisu nie może być przeznaczenie, sposób użytkowania utwardzonej powierzchni gruntu działki budowlanej. Odrębną też kwestią jest zgodność robót z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub z decyzją o warunkach zabudowy. Przy ocenie robót budowlanych wykonanych na podstawie art. 29 ust. 2 pkt 5 Prawa budowlanego należy odróżnić charakter, sposób wykonywania robót budowlanych od późniejszego przeznaczenia, sposobu użytkowania utwardzonej powierzchni gruntu na działce budowlanej, która przez to mogła utracić charakter działki budowlanej całkowicie lub częściowo, na stałe lub przejściowo.

Interesujące są także sprawy, w których kontroli sądowej poddane zostały akty inne, niż załatwiające co do istoty sprawę z zakresu administracji architektoniczno-budowlanej lub z zakresu nadzoru budowlanego.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 519/14, odnosząc się do zarzucanego w skardze naruszenia art. 9 Prawa budowlanego, dopuszczającego w szczególnie uzasadnionych przypadkach odstępstwo od przepisów techniczno-budowlanych (ust. 1), które udzielane jest przez właściwy organ, po uzyskaniu upoważnienia ministra, który ustanowił przepisy techniczno-budowlane, w drodze postanowienia (ust. 2), Sąd wskazał, że przepis ten nie może znaleźć zastosowania przy legalizacji samowolnie wykonanych robót budowlanych. W świetle obowiązujących przepisów po stronie organu nadzoru budowlanego brak jest bowiem kompetencji do wystąpienia z wnioskiem do ministra o udzielenie upoważnienia do wyrażenia zgody na odstępstwo od przepisów techniczno-budowlanych. Stosownie do art. 9 ust. 3 Prawa budowlanego, wniosek o udzielenie takiego upoważnienia składa się przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę. Oznacza to, że postępowanie w sprawie wyrażenia zgody na odstępstwo od warunków techniczno-budowlanych może prowadzić tylko organ architektoniczno-budowlany przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę. Stanowisko to potwierdza zestawienie treści art. 9 Prawa budowlanego, w którym ustawodawca użył sformułowania „właściwy organ”, dla ustalenia organu kompetentnego w sprawie odstępstwa od przepisów techniczno-budowlanych, z normami kompetencyjnymi zawartymi w art. 82 ust. 1 oraz art. 83 tej ustawy, zamieszczonymi w rozdziale VIII, zatytułowanym „Organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego”. Przepis art. 82 ust. 1 wyraża zasadę domniemania kompetencji organów administracji architektoniczno-budowlanej, przekazując do ich właściwości sprawy określone w ustawie i niezastrzeżone do właściwości innych organów. Natomiast „inne organy” to organy nadzoru budowlanego, których zadania i kompetencje wskazane zostały enumeratywnie w art. 83 ust. 1 Prawa budowlanego. Tym samym, brak jest możliwości stosowania instytucji „odstępstwa od warunków techniczno-budowlanych”, uregulowanej w art. 9 Prawa budowlanego, w postępowaniu legalizacyjnym, w którym konieczna jest ocena zgodności wykonanych robót budowlanych z przepisami techniczno-budowlanymi. Dodatkowym argumentem przemawiającym za prawidłowością stanowiska, że zastosowanie art. 9 ustawy Prawo budowlane należy do organu architektoniczno-budowlanego na etapie postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia budowlanego, a nie do organu nadzoru budowlanego w postępowaniu legalizacyjnym, jest okoliczność, że w procesie inwestycyjnym postępowanie w sprawie uzyskania zgody na odstępstwo nie stanowi odrębnej sprawy administracyjnej i toczy się jako postępowanie wpadkowe w sprawie o wydanie pozwolenia na budowę, ewentualnie może je wyprzedzać. Wówczas organ administracji

architektoniczno-budowlanej drugiej instancji, rozpatrując odwołanie od decyzji w sprawie pozwolenia na budowę, ma możliwość merytorycznej kontroli postanowień w przedmiocie zgody na odstępstwo od przepisów techniczno-budowlanych. Dopuszczenie natomiast do omawianego postępowania w związku z legalizacją samowolnie wybudowanego obiektu dokonywaną przez organy nadzoru budowlanego, doprowadziłoby do tego, że postanowienia wydawane w tym zakresie pozostałyby poza merytoryczną kontrolą właściwego organu architektoniczno-budowlanego. Z uprawnienia wynikającego z art. 9 Prawa budowlanego inwestor może więc skorzystać przed uzyskaniem pozwolenia na budowę, a nie po wykonaniu obiektu budowlanego bez wymaganego pozwolenia.

Inna prawna forma działania administracji była analizowana w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 81/14. Sąd przyjął, że wydanie dziennika budowy jest indywidualną, władczą czynnością o charakterze publicznoprawnym, która dotyczy obowiązku inwestora wynikającego z przepisu art. 45 ust. 1 Prawa budowlanego oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz zgłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i ochrony zdrowia (Dz.U. z 2002 r. nr 108, poz. 953, z późn. zm.), a więc jest to czynność, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a.

Kwestii procesowej dotyczył także wyrok z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 54/15. Skład orzekający uznał, że obowiązek wykonania określonych czynności lub robót budowlanych, o którym mowa z art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego, może być nałożony na inwestora jedynie wówczas, gdy kontrolowane roboty budowlane naruszają przepisy techniczno–budowlane. W sytuacji braku podstaw do nakazania inwestorowi wykonania określonych czynności w celu doprowadzenia wykonywanych robót do stanu zgodnego z prawem, organ nadzoru budowlanego, stosując zasadę art. 51 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego a contrario, może wydać decyzję odmawiającą nakazania wykonania inwestorowi określonych czynności.

Zagospodarowanie przestrzenne

W sprawach z zakresu zagospodarowania przestrzennego rozstrzygano zarówno kwestie materialnoprawne, jak i dotyczące procedury uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W wyroku z dnia 27 kwietnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 80/15, Sąd uznał, że jeśli skarżąca wywodzi swój interes z prawa własności nieruchomości, to stwierdzenie nieważności planu może nastąpić tylko w odniesieniu do części tego planu dotyczącej tych nieruchomości. Przyjęcie poglądu, że w sytuacji zaskarżenia uchwały w sprawie miejscowego planu w trybie art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz. 594, z późn. zm.), zwanej dalej w tym opracowaniu u.s.g., sąd może stwierdzić nieważność całej uchwały niezależnie od tego, czy stwierdzone naruszenia odnoszą się do całości planu, czy tylko części, która dotyczy nieruchomości skarżącej, prowadziłoby w istocie do wypaczenia istoty skargi z art. 101 ust. 1 u.s.g. Skarga taka byłaby w efekcie narzędziem do eliminowania z obrotu prawnego uchwał w całości, bez względu na to, czy stwierdzone naruszenia przy jej procedowaniu miały jakikolwiek wpływ na interes prawny skarżącej. Zdaniem Sądu, samo położenie nieruchomości na obszarze objętym planem nie może od razu wskazywać na to, że dany plan narusza czyjeś prawo własności. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy jest dokumentem ustalającym kierunki zagospodarowania a ustalenia planu powinny je uszczegóławiać. Jeśli zatem studium wyznacza na obszarze, który został objęty granicami planu, tereny o przeważającej funkcji mieszkaniowej, tereny zabudowy mieszkaniowo-usługowej, określając podstawowe zagospodarowanie i dopuszczalne zagospodarowanie tych terenów, to za nietrafny Na tym obszarze można w miejscowym planie wyznaczać wyłącznie tereny zabudowy mieszkaniowej. Sąd uznał również, że nie można z prawa własności wywodzić prawa do nieograniczonej zabudowy nieruchomości jako nieodzownego elementu tego prawa, przyznając, że choć prawo do zabudowy stanowi najszerszą formę korzystania z nieruchomości gruntowej, to jednak nie daje ono właścicielowi pełni władzy nad rzeczą i nie ma charakteru prawa nieograniczonego. Elementem ustawowej definicji prawa własności jest możliwość korzystania i rozporządzania rzeczą, jednakże w granicach określonych w art. 140 Kodeksu cywilnego. Jeżeli więc obowiązujące normy prawne, w tym ustalenia planu miejscowego dopuszczają realizację zabudowy, to taka zabudowa jest dopuszczalna, a jeżeli jej nie przewidują lub ograniczają to jest ona zakazana, ponieważ ustalenia zawarte w planie miejscowym dookreślają granice korzystania z prawa własności. Stąd zmiana zakresu korzystania wynikająca z ustaleń planu miejscowego jest wyrazem dopuszczalnej przez ustawodawcę ingerencji.

W sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 358/14, Sąd przyjął, że w aktualnym stanie prawnym obowiązuje w procesie uchwalania

planu miejscowego zasada związania organów gminy zapisami studium, na zasadzie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2013 r., poz. 199, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.z.p., co zgodnie z art. 15 ust. 1 tej ustawy wyraża się w obowiązku sporządzenia projektu planu zgodnie z zapisami studium oraz wymogu ustalonym w art. 20 ust. 1 u.p.z.p., który stanowi m.in., że plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, a wcześniej przewidywał konieczność stwierdzenia zgodności planu z ustaleniami studium. Związanie takie, odpowiadające wskazanym regulacjom nie występowało jednak w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 1999 r. nr 15, poz. 139, z późn. zm.), na gruncie której w art. 18 ust. 2 pkt 2a przewidziane było w procesie uchwalania planu miejscowego jedynie badanie spójności rozwiązań projektu planu z polityką przestrzenną gminy określoną w studium. Plan miejscowy musiał zatem jedynie pozostawać spójny ze studium co do kierunków planowania. Niewątpliwie natomiast zgodność jest wymogiem surowszym i dalej idącym niż spójność, która nie oznacza bezwzględnej zgodności, wyrażającej się w identyczności przyjętych rozwiązań. Sąd wyraził pogląd, że ustalenia planu uchwalanego na podstawie ustawy z 1994 r. mogły nie tylko uszczegóławiać, ale również uściślać, czy też zawężyć przyjęty w studium sposób zagospodarowania dla danego terenu. Na gruncie ustawy z 1994 r. studium nie było aktem ustanawiającym przepisy gminne, nie miało więc mocy aktu powszechnie obowiązującego. Określało jedynie politykę przestrzenną gminy i wiązało wewnętrzne organy gminy w ich planach przy sporządzaniu projektów planów miejscowych, bowiem było aktem kierownictwa wewnętrznego. Konkretnie rozwiązania planistyczne określone były dopiero w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy. Przy jego uchwaleniu wymagane było z kolei jedynie badanie spójności rozwiązań projektu planu z polityką przestrzenną gminy określoną w studium.

W sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt II SA/Op 306/14, Sąd kontrolując legalność decyzji w przedmiocie warunków zabudowy w zakresie zmiany sposobu użytkowania stwierdził, że w sytuacji, gdy przedmiotem ustalenia warunków zabudowy jest jedynie zmiana sposobu użytkowania, czyli zmiana funkcji w rozumieniu przepisów u.p.z.p., to analiza dokonana w trybie art. 53 u.p.z.p. powinna ograniczyć się do tej cechy i badać, czy w analizowanym obszarze możliwe będzie pogodzenie proponowanego sposobu użytkowania na cele usługowe z istniejącymi już funkcjami. Zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalenia wymagań dotyczących nowej

zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1588), jeśli mowa w nim o funkcji zabudowy i zagospodarowania terenu należy przez to rozumieć sposób użytkowania obiektów budowlanych oraz zagospodarowania terenu zgodny z przepisami odrębnymi. Badanie wymogu dobrego sąsiedztwa dotyczyć powinno kwestii dostosowania funkcji obiektu budowlanego do funkcji obiektów istniejących na danym obszarze. Wymagana w ramach postępowania w przedmiocie zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego decyzja o warunkach zabudowy musi być poprzedzona analizą urbanistyczną w zakresie umożliwiającym stwierdzenie, czy możliwe jest pozytywne załatwienie wniosku inwestora ze względu na zachowanie zasady podobieństwa pod względem kontynuacji funkcji na analizowanym terenie, tak by nie doszło do naruszenia zasady dobrego sąsiedztwa, chroniącej zastany w danym miejscu stan zabudowy oraz funkcję istniejących obiektów budowlanych. Sporządzona w toku postępowania administracyjnego analiza sposobu zabudowy i zagospodarowania terenu w sąsiedztwie planowanej inwestycji, czyli na obszarze wyznaczonym stosownie do § 3 ww. rozporządzenia ma na celu wykazanie, czy zamierzona zmiana funkcji użytkowej w istniejącym budynku będzie pozostawała w zgodzie z istniejącym na badanym terenie porządkiem planistycznym, tj. nie będzie kolidowała z funkcją zabudowy terenu sąsiedniego.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 621/14 (wyrok z dnia 14 kwietnia 2015 r.) Sąd oceniał decyzję, którą organy odmówiły ustalenia warunków zabudowy uznając, że inwestycja stanowi jedynie budowę kolejnego domu jednorodzinnego więc nie jest związana z prowadzonym gospodarstwem rolnym, a znaczna odległość od istniejącej już zabudowy zagrodowej wskazuje, iż nowa inwestycja nie stanowi uzupełnienia istniejącej zabudowy zagrodowej. Powołując się na wykładnię celowościową przepisu art. 61 ust. 4 u.p.z.p., którego zadaniem jest - w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - umożliwienie rolnikom posiadającym relatywnie duże gospodarstwa rolne, wydzielenie obszaru przeznaczonego na siedlisko, tj. miejsce zamieszkania oraz bazę gospodarstwa, Sąd wywiódł, że przepis ten ma na celu umożliwienie rolnikom zorganizowania sobie niejako miejsca pracy, które - ze względu na charakter działalności rolniczej - jest równocześnie związane z miejscem zamieszkania. Jednocześnie Sąd zaznaczył, że skoro ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie zawiera pojęcia gospodarstwa rolnego, to należy dokonać jego wykładni przy uwzględnieniu treści art. 55³ Kodeksu cywilnego, który uznaje za gospodarstwo rolne grunty rolne wraz z gruntami leśnymi, budynkami

lub ich częściami, urządzeniami i inwentarzem, jeżeli stanowią lub mogą stanowić zorganizowaną całość gospodarczą, oraz prawami związanymi z prowadzeniem gospodarstwa rolnego. Dla przyjęcia, że poszczególne grunty stanowią jedno gospodarstwo rolne nie może mieć decydującego znaczenia ich wzajemne położenie, a więc to, czy tworzą zwarty kompleks, czy też są rozproszone. Istotne jest bowiem ich funkcjonalne powiązanie, które pozwala na stwierdzenie, że stanowią one zorganizowaną całość gospodarczą. Oceniając związek funkcjonalny pomiędzy planowaną zabudową, a gospodarstwem rolnym należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności związane z planowaną zabudową i gospodarstwem rolnym, w tym także odległości między poszczególnymi jego częściami. Nie do przyjęcia - w świetle art. 61 ust. 4 u.p.z.p. - jest powód odmowy ustalenia warunków zabudowy, według którego nie można uznać planowanej zabudowy skarżących za zagrodową z tej przyczyny, że skarżący mają już inne siedlisko. Sąd uznał za nieprzekonywujący argument organu, według którego przeciwko uznaniu planowanej zabudowy za związaną z gospodarstwem rolnym stoi znaczna odległość od dotychczasowego siedliska, wynosząca ok. 700 m. W konsekwencji nie można uznać za przesądzające stwierdzenie odnoszące się tylko do samej odległości dzielącej nowo planowaną inwestycję i obecne siedlisko, gdyż okoliczność ta nie oznacza braku związku funkcjonalnego, zważywszy na prowadzenie przez skarżących gospodarstwa rolnego o powierzchni ponad 75 ha.

W wyroku z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 317/15, Sąd uznał, że z treści przepisu art. 18 ust. 2 pkt 2 u.s.g., zgodnie z którym do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie o kierunkach działania wójta (burmistrza, prezydenta miasta), nie wynika uprawnienie dla rady gminy do zobowiązania wójta do konkretnego działania w ramach procedury planistycznej. Sąd wyjaśnił, że podejmowanie uchwał o kierunkach działania organu wykonawczego gminy należy do aktów wydawanych w sferze wewnętrznej działalności organów gminy, zawierających wytyczne dla tego organu. Wytyczne nie mogą przybierać charakteru poleceń załatwienia określonej sprawy jednostkowej. Rada gminy nie może więc nakazać lub zakazać wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta), w zakresie jego własnych kompetencji jako organu wykonawczego, określonych działań w indywidualnych sprawach dotyczących również polityki przestrzennej gminy, sprowadzających się do zamieszczenia w projekcie studium czy planów miejscowych określonych rozwiązań co do planowania przestrzennego. Uchwała o takiej treści narusza również przepis art. 30 ust. 1 i ust. 2 u.s.g. przez zawłaszczenie przez radę gminy kompetencji należących do organu

wykonawczego gminy. Organem uprawnionym do przygotowania projektu studium oraz projektu planu miejscowego, a także projektu zmian w planie zagospodarowania przestrzennego jest wójt (art. 9 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 i art. 27 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, obecnie Dz.U. 2013, poz. 199). Tym samym Sąd uznał, że uchwała w przedmiocie stanowiska rady gminy o kierunkach aktualizacji studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, zawierająca wskazania co do konkretnych rozwiązań studium (rezygnacja z farm wiatrowych), jest uchwałą naruszającą kompetencje wykonawcze wójta.

Obronność

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 374/15 (wyrok z dnia 10 listopada 2015 r.) Sąd zgodził się z organem, że wniosek skarżącego domagającego się zawarcia kontraktu na wykonywanie obowiązków w ramach Narodowych Sił Rezerwowych podlegał rozpatrzeniu w oparciu o przepisy ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2015 r., poz. 827) oraz wydanego na podstawie art. 99b tej ustawy rozporządzenia wykonawczego Ministra Obrony Narodowej z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie zawierania kontraktów na wykonywanie obowiązków w ramach Narodowych Sił Rezerwowych (Dz.U. nr 87, poz. 562, z późn. zm.). Sąd stwierdził, że postępowanie w przedmiocie zawarcia kontraktu na wykonanie obowiązku w ramach Narodowych Sił Rezerwowych podległo zakończeniu w dwojaki sposób albo poprzez zawarcie kontraktu z żołnierzem wnioskującym o przydział do rezerwy - w przypadku spełnienia przesłanek określonych w art. 59 ww. ustawy i § 3 ww. rozporządzenia, albo - w przypadku niezaakceptowania kandydatury - przez pisemne zawiadomienie żołnierza rezerwy o odmowie zawarcia kontraktu, zgodnie z § 4 ust. 2 cyt. rozporządzenia. Zdaniem Sądu, organ pierwszej instancji, uznając, że skarżący nie spełnia przesłanek do zawarcia kontraktu nie był uprawniony do umorzenia postępowania jako bezprzedmiotowego, bowiem nie zaistniały przesłanki z art. 105 § 1 K.p.a.

Informacja publiczna

W sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 570/14, przyjęto, że żądana przez skarżącego informacja wysłania przez prezesa sądu

wszystkich wyroków z lat 2010 - 2014 wraz z uzasadnieniami, po wcześniejszej ich anonimizacji, ma charakter informacji publicznej przetworzonej. Wprawdzie ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2014 r., poz. 782, z późn. zm.), dalej zwana także ustawą, nie definiuje pojęcia „informacji przetworzonej”, jednak przyjęć należy za organami, że taki charakter ma żądana informacja, skoro wymaga przeprowadzenia analizy i opracowania (anonimizacji) danych co najmniej 250 wyroków wraz z uzasadnieniami w celu udzielenia informacji objętej wnioskiem skarżącego.

W wyroku z dnia 15 stycznia 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 83/14, zajęto stanowisko, że wskazywana przez organ przyczyna w postaci urlopu członków organu nie może stanowić uzasadnienia dla bezczynności organu w rozpatrywaniu spraw. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu wielokrotnie także w innych sprawach prezentował stanowisko, że przyczyny organizacyjne nie mogą zwalniać organu z zarzutu bezczynności, a praca organu powinna zostać zorganizowana w taki sposób, aby nie dochodziło do naruszeń praw stron. Instytucja skargi na bezczynność organu ma na celu ochronę praw strony. Jednocześnie ustawodawca nie przewidział braków kadrowych i trudności w prawidłowej pracy organu, jako przesłanek uzasadniających powstrzymanie się organu od rozpoznania sprawy.

W wyroku z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 88/14, wyrażono pogląd, że domaganie się przez skarżącego dostępu do informacji związanej z treścią określonych umów zawartych na obsługę prawną organu administracji publicznej, dotyczą informacji publicznej, co powoduje, że organ dysponując taką informacją publiczną miał obowiązek jej udostępnienia, bądź odmowy udostępnienia w drodze decyzji, jeżeli - jego zdaniem - stały temu na przeszkodzie przepisy prawa. Podobny pogląd wyrażono w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 15/15.

W wyroku z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 1/15, wyjaśniono, że ustawodawca w przepisie art. 118a ustawy - z dnia 27 lipca 2005 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 2012 r., poz. 572, z późn. zm.), nałożył na uczelnie publiczne obowiązek przeprowadzenia otwartego konkursu w celu zatrudnienia pracowników naukowo-dydaktycznych i naukowych, o których mowa w art. 110, w tym adiunkta (pkt 4). Ta forma „otwartego konkursu” powoduje, iż dokumenty związane z przeprowadzeniem i wynikiem konkursu, w celu realizacji zadań uczelni publicznej stanowią informację publiczną. Jest nią treść dokumentów i ocen dokonywanych przez podmiot realizujący zadania publiczne, do których należy zaliczyć również i te związane

z przeprowadzeniem otwartego konkursu, w celu zatrudnienia pracowników naukowo-dydaktycznych i naukowych, wymienionych w art. 110 ust. 1 ustawy.

W wyroku z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 5/15, uznano Polski Związek Łowiecki za podmiot wykonujący zadania publiczne, a przez to objęty regulacją ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 262/15, skarżący wystąpił do dyrektora powiatowego urzędu pracy drogą elektroniczną o udostępnienie informacji publicznej dotyczącej osób zatrudnionych w powiatowym urzędzie pracy, w tym liczby tych osób, imion i nazwisk osób zajmujących kierownicze stanowiska, wysokości przyznanych pracownikom nagród i premii, posiadanych służbowych kart kredytowych, numerów służbowych telefonów komórkowych szkoleń i kursów, w których uczestniczyli. Skarżący odwołał się od negatywnej decyzji tego podmiotu do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, które poinformowało go, że w tej sprawie dyrektor powiatowego urzędu pracy nie działał jako organ władzy publicznej, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy (nie wykonywał kompetencji orzeczniczych określonych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). Zdaniem Kolegium, decyzja stanowi akt wydany przez podmiot reprezentujący jednostkę samorządu terytorialnego, o jakim mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4 in fine ustawy, a zatem jest rozstrzygnięciem podmiotu niebędącego organem władzy publicznej. Z tego względu, zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do podmiotu, który wydał decyzję. Sąd uwzględniając skargę wyjaśnił, że od decyzji wskazanych na podstawie art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej przysługują wnioskodawcy przewidziane na gruncie K.p.a. środki prawne. Wszystkie decyzje zostają podjęte przez właściwe podmioty w pierwszej instancji. Tym samym, w toku instancji wnioskodawca - będący stroną w rozumieniu art. 28 K.p.a. - będzie mógł wnieść od nich odwołanie zgodnie z postanowieniem art. 127 § 1 K.p.a. Z kolei, zgodnie z art. 127 § 2 K.p.a., właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji publicznej wyższego stopnia, chyba że ustawa przewiduje inny organ odwoławczy. Zasady ustalenia właściwości instancyjnej reguluje art. 17 K.p.a., który w pkt 1 określa, że organami wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu są w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego - samorządowe kolegia odwoławcze, chyba, że ustawy szczególne stanowią inaczej. Przepis art. 5 § 2 K.p.a. zawiera ustawową definicję pojęcia organów samorządu terytorialnego stanowiąc, że rozumie się przez to organy gminy, powiatu, województwa, związków gmin, związków powiatów, wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starostę, marszałka województwa

oraz kierowników służb, inspekcji i straży działających w imieniu wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty lub marszałka województwa, a ponadto samorządowe kolegia odwoławcze. Z kolei, według art. 5 § 2 pkt 6 K.p.a., pojęcie organów jednostek samorządu terytorialnego obejmuje kierowników służb, inspekcji i straży działających w imieniu wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty lub marszałka województwa. Kierownicy służb, inspekcji i straży są organami administracji publicznej, które w postępowaniu administracyjnym, niezależnie od ich pozycji ustrojowej organów administracji rządowej, są zakwalifikowane do organów jednostek samorządu terytorialnego o ile działają w imieniu wójta, burmistrza (prezydenta miasta) starosty lub marszałka województwa. Oceniając w tym kontekście status powiatowego urzędu pracy Sąd stwierdził, że nie należy on do kręgu podmiotów określonych w ostatnio powołanym art. 5 § 2 pkt 6 K.p.a. Zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2013 r., poz. 595, z późn. zm.) organami powiatu są: rada powiatu i zarząd powiatu. W myśl art. 26, zarząd powiatu jest organem wykonawczym powiatu (ust. 1), a w skład zarządu powiatu wchodzi starosta jako jego przewodniczący, wicestarosta i pozostali członkowie. (ust. 2). Według art. 33 tej ustawy zarząd wykonuje zadania powiatu przy pomocy starostwa powiatowego oraz jednostek organizacyjnych powiatu, w tym powiatowego urzędu pracy. Zgodnie zaś z art. 33b omawianej ustawy, powiatową administrację zespoloną stanowią starostwo powiatowe (pkt 1), powiatowy urząd pracy, będący jednostką organizacyjną powiatu (pkt 2), jednostki organizacyjne stanowiące aparat pomocniczy kierowników powiatowych służb, inspekcji i straży (pkt 3). Przepisy ustawy o samorządzie powiatowym określają zatem pozycję ustrojową powiatowego urzędu pracy jako jednostki organizacyjnej, przy pomocy której organy powiatu wykonują zadania powiatu. Powołane przepisy ustrojowe nie stwarzają natomiast podstaw prawnych do zakwalifikowania powiatowego urzędu pracy jako wyodrębnionego organu administracji publicznej. Przepisy ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015 r., poz. 149, z późn. zm.) nie przyznają kompetencji powiatowym urządóm pracy, wręcz przeciwnie, w myśl art. 2 ust. 1 pkt 17 tej ustawy, ilekroć mowa w niej o organach zatrudnienia - oznacza to ministra właściwego do spraw pracy oraz wojewodów, marszałków województw i starostów, zaś według art. 9 ust. 2 tej ustawy zadania, o których mowa w ust. 1, są wykonywane przez powiatowe urzędy pracy wchodzące w skład powiatowej administracji zespolonej. Właściwym zatem do wydawania decyzji jest starosta, a organem odwoławczym samorządowe kolegium odwoławcze. Nie można więc przyjąć, że powiatowy urząd pracy, który wykonuje zadania w ramach

kompetencji przyznanej organom zatrudnienia, jest wyodrębnionym organem administracji publicznej, nie posiadającym organu wyższego stopnia.

W wyroku z dnia 5 października 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 29/15, wyjaśniono, że charakter informacji publicznej ma także wiadomość wprowadzone niewytworzona przez podmioty publiczne, lecz odnosząca się do tych podmiotów. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organów władzy publicznej. Są to zarówno dokumenty wytworzone przez organy administracji, jak i te, których używa przy realizacji prawem przewidzianych zadań, nawet, gdy nie pochodzą one wprost od organów administracji. Charakter taki mają zatem i te dokumenty, którymi organ się posługuje w celu zrealizowania ciążących na nim zobowiązań i zadań. Sporna ocena techniczna co prawda złożona została przez stronę postępowania administracyjnego w celu realizacji zobowiązania lub wykazania zasadności swojego stanowiska, lecz została przez organ uznana za dowód w postępowaniu administracyjnym, utraciła tym samym walor dokumentu prywatnego, stając się częścią akt sprawy administracyjnej i tym samym odnosząc się do działalności organu ma charakter informacji publicznej.

W wyroku z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 58/15, przyjęto, że w świetle art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy nie budzi wątpliwości, że okręgowy sąd pielęgniarek i położnych jest podmiotem wykonującym zadania publiczne, zobowiązanym do podejmowania działań w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej. Na podstawie tej regulacji obowiązek udostępniania informacji publicznej nałożony został wprost na organy samorządów gospodarczych i zawodowych, jako podmioty wykonujące zadania publiczne. Organizacja oraz zadania samorządu zawodowego pielęgniarek i położnych określone zostały w ustawie z dnia 1 lipca 2011 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz.U. nr 174, poz. 1038, z późn. zm.). W art. 2 ust. 4 tej ustawy wskazano, że jednostkami organizacyjnymi tego samorządu, posiadającymi osobowość prawną, są Naczelna Izba Pielęgniarek i Położnych oraz okręgowe izby pielęgniarek i położnych. Okręgowy sąd pielęgniarek i położnych - zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 4 tej ustawy - jest organem okręgowej izby. Jako organ samorządu zawodowego jest więc zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej.

W sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 2 listopada 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 65/15, podobny pogląd Sąd wyraził na gruncie ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r., poz. 615, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, uznając, że adwokatura, którą stanowi ogół adwokatów i aplikantów adwokackich (art. 2), zorganizowana jest na zasadach samorządu zawodowego (art. 1 ust. 2). Jego

instytucjonalną formą jest w szczególności izba adwokacka, którą stanowią adwokaci i aplikanci adwokaccy, mający siedzibę zawodową na terenie izby, której zasięg terytorialny określa Naczelna Rada Adwokacka, biorąc pod uwagę w szczególności podział terytorialny administracji sądowej (art. 38 Prawa o adwokaturze). Izba adwokacka ma osobowość prawną (art. 10 Prawa o adwokaturze) i jak każda osoba prawna działa przez swoje organy (art. 38 K.c.), do których zalicza się, m.in. okręgową radę adwokacką (art. 39 pkt 2 Prawa o adwokaturze). Z kolei wewnętrznym ciałem okręgowej rady adwokackiej, przygotowującym jej posiedzenia, jest prezydium rady, które tworzą: dziekan, wicedziekani, sekretarz (ewentualnie także jego zastępca, jeśli został powołany) oraz skarbnik (art. 43 ust. 1 i 2 cyt. ustawy). W świetle przywołanych przepisów informacje dotyczące imiennego wykazu członków prezydium ORA oraz pobranych przez nich kwot diet stanowią w istocie informacje o organach samorządu zawodowego - a dokładniej o ich organach i osobach sprawujących w nich funkcje oraz o majątku, którym dysponują, w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. d) i lit. f) w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy – i jako takie mają status informacji publicznej. Identyczne stanowisko zajęto w stosunku do Okręgowego Sądu Lekarskiego Opolskiej Izby Lekarskiej w Opolu (wyrok z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II SAB/Op 68/15).

W wyroku z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 433/15, Sąd uznał, że ustalenie wysokości opłaty za dostęp do informacji publicznej następuje w drodze czynności stwierdzającej obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającej jej wysokość, która kreuje zobowiązanie o charakterze finansowym. Ustalenie wysokości opłaty za dostęp do informacji publicznej ma charakter publicznoprawny. Wpływa ona bowiem w sposób prawnie wiążący na sytuację określonego podmiotu prawa i dotyczy uprawnienia lub obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Stwierdzenie istnienia obowiązku udostępnienia informacji publicznej przesądza o tym, że ustalenie wysokości opłaty za dostęp do informacji publicznej jest czynnością z zakresu administracji publicznej, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 P.p.s.a. Od takich czynności nie przysługuje zażalenie, lecz wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Po dokonaniu takiego wezwania i bezskutecznym upływie terminu przewidzianego do zajęcia stanowiska przez organ administracji publicznej, bądź też po odmowie uwzględnienia wystosowanego wezwania, przysługuje skarga do właściwego sądu administracyjnego.

Edukacja

W wyroku z dnia 10 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 359/15, Sąd zaakcentował, że prawidłowość wydanego przez organ prowadzący zarządzenia o odwołaniu ze stanowiska dyrektora placówki oświatowej na podstawie art. 38 ust. 1 pkt 2 z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), zwana dalej u.s.o., należy oceniać na podstawie faktów, które zostały wskazane w jego uzasadnieniu. Okoliczności te muszą być przy tym konkretne i dowiedzione w stosownym postępowaniu poprzedzającym wydanie zarządzenia oraz znajdować pełne potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych. Istotne są również wywody przytoczone przez organ, gdyż - jak wywiedziono już wyżej - to, jakie zdarzenia uznał on za przesłanki odwołania, musi wynikać bezpośrednio z uzasadnienia zarządzenia. Tylko takie wywody, w zestawieniu z zebranym w sprawie materiałem dowodowym, pozwalają na ustalenie motywów, jakimi kierował się organ, pozbawiając dyrektora dotychczasowej funkcji kierowniczej oraz umożliwiają ocenę, czy podane przez organ przyczyny rzeczywiście można uznać za „szczególnie uzasadniony przypadek” w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. O ile podstawy odwołania dyrektora, określone w art. 38 ust. 1 pkt 1 u.s.o., to przypadki zwyczajne, typowe, bazujące na negatywnej ocenie pracy nauczyciela - dyrektora szkoły, to w art. 38 ust. 1 pkt 2 u.s.o. ustawodawca świadomie zawęził zakres stosowania tego przepisu do sytuacji wyjątkowych, nadzwyczajnych i nagłych, kiedy organ prowadzący ma prawo ocenić, czy dalsze kierowanie szkołą lub placówką oświatową stanowi istotne zagrożenie dla funkcjonowania tych jednostek lub z jakichkolwiek innych, obiektywnie ważnych przyczyn jest nie do przyjęcia. W rozpoznawanej sprawie została w istocie przedstawiona przez organ ogólna negatywna ocena pracy dyrektora, dokonana za dłuższy okres czasu, bo począwszy od roku 2011. Większość zastrzeżeń pod adresem skarżącego sprowadza się do kwestionowania sposobu zarządzania placówką, prowadzonej polityki kadrowej i przydziału zadań - godzin nauczycielom, a w zasadzie konfliktu z jedną z nauczycielek na tle liczby przydzielanych godzin. Tego rodzaju zarzuty – w ocenie Sądu – nie mogą stanowić podstawy do zastosowania trybu nadzwyczajnego odwołania nauczyciela ze stanowiska kierowniczego w czasie roku szkolnego bez wypowiedzenia.

Ochrona zdrowia

W wyroku z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 263/15, Sąd uznał, że brzmienie przepisów art. 18 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 pkt 5 i 6 u.s.g. oraz art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) nie wskazuje na jakąkolwiek kompetencję rad gmin do podjęcia uchwały w przedmiocie wyznaczenia ośrodka pomocy społecznej do realizacji konkretnego zadania, określonego ustawą o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Drogi i koleje

W wyroku z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 118/15, Sąd zwrócił uwagę na to, że ostateczne orzeczenie lekarskie wydane przez lekarza uprawnionego, przeprowadzone w jednostce określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 81 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz.U. z 2014 r., poz. 600, z późn. zm.), stwierdzające istnienie lub nieistnienie przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem, jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 76 § 2 K.p.a. i stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Korzysta z domniemania prawdziwości (autentyczności) oraz domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Wyklucza to możliwość kontrolowania treści orzeczenia lekarskiego przez organ administracji prowadzący postępowanie na podstawie art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a) ww. ustawy w sprawie cofnięcia uprawnienia do kierowania pojazdami, a w dalszej kolejności także przez sąd administracyjny.

W sprawach z tej kategorii Sąd konsekwentnie prezentował stanowisko, że późniejsze odbycie kursu szkoleniowego, po przekroczeniu przez kierowcę liczby 24 punktów otrzymanych za naruszenia przepisów ruchu drogowego, nie anuluje skutków ich otrzymania w zakresie prowadzenia postępowania na podstawie art. 99 ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy o kierujących pojazdami, którego przedmiotem jest skierowanie kierowcy na badanie psychologiczne w zakresie psychologii transportu, jeżeli przekroczył wskazaną liczbę punktów (wyrok z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt II SA/Op 600/14 oraz wyroki z dnia 19 lutego 2015 r., o sygn. akt: II SA/Op 614/14 i II SA/Op 615/14).

W wyroku z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 143/15, Sąd stwierdził nieważność uchwały wprowadzającej opłatę za parkowanie w strefie płatnego parkowania w części określającej stawki opłat „za parkowanie w soboty w godzinach od 9.00 do 14.00”. Sąd podzielił argumenty skarżącego Prokuratora, że użyty w uchwale zwrot jest sprzeczny z przepisem art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 46), zwanej dalej ustawą o drogach publicznych, zgodnie z którym opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 („postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania”), pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. Sąd uznał, że skoro sobota powinna być traktowana na równi z dniami ustawowo wolnymi od pracy w rozumieniu art. 57 § 4 K.p.a., zgodnie z uchwałą 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt I OPS 1/11, zważywszy na zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, to należy soboty w ten sam sposób traktować na gruncie tej samej gałęzi prawa - prawa administracyjnego, w tym na gruncie ustawy o drogach publicznych. Sąd wykladnia przepisu art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych, wobec braku legalnej definicji „dni roboczych”, powinna uwzględnić ten sposób jego rozumienia, który by zapewniał bezpieczeństwo prawne, a zatem aby przepis ten nie prowadził do niejednolitej wykładni związanej z trudnościami interpretacyjnymi.

W wyroku z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 299/15, istota sprawy sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, z jakim momentem spółka, która została przekształcona w trybie art. 552 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1030) zwanej dalej K.s.h., może korzystać z licencji posiadanej przez podmiot przekształcany, uzyskaną na podstawie przepisu art. 5 ust. 1 ustawy z 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. z 2013 r., poz. 1414, z późn. zm.), zwana dalej u.t.d., a mianowicie czy dopiero po wydaniu przez właściwy organ decyzji przenoszącej tę licencję na spółkę przekształconą, z powołaniem się na art. 13 ust. 2 pkt 2 u.t.d., jak to przyjął organ odwoławczy, czy też przekształcona spółka może z omawianej licencji korzystać już z chwilą wpisu do rejestru (art. 552 K.s.h.), a to stosownie do art. 553 § 2 K.s.h., zgodnie z którym spółka przekształcona pozostaje podmiotem w szczególności zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane spółce przed jej przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji albo ulgi stanowi inaczej. Sąd zgodził się ze stanowiskiem zajęтым przez organy, że do czasu wydania

dla przekształconej spółki pozytywnej decyzji, o której mowa w art. 13 ust. 2 u.t.d., spółka przekształcona nie może wykonywać transportu drogowego na podstawie licencji posiadanej przez podmiot przekształcany. Odmienne stanowisko zajął tutaj Sąd w wyroku z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 183/15.

Rolnictwo i leśnictwo

W tej grupie przeważały sprawy dotyczące sporów na tle dopłat obszarowych dla rolników i producentów rolnych, a zasadnicze kontrowersje budziła ocena materiału dowodowego dokonywana przez organ administracyjny w trakcie kontroli przestrzegania wymogów prawidłowego gospodarowania czy też w trakcie kontroli powierzchni deklarowanych działek. Ogólnie rzecz biorąc Sąd stawał na stanowisku, że ocena organu wyższego stopnia w istocie ograniczająca się do potwierdzenia ustaleń organu I instancji oznacza, że organ ten nie dopełnił obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, czyli naruszył zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego.

W wyroku z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 6/15, zwrócono uwagę, że art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy o płatnościach w ramach systemu wsparcia bezpośredniego (Dz.U. z 2008 r. nr 170, poz. 1051, z późn. zm.), stanowi, iż w postępowaniu w sprawach dotyczących m.in. płatności bezpośredniej i płatności uzupełniającej, organ administracji publicznej stoi na straży praworządności i jest obowiązany w sposób wyczerpujący rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Nie ulega wątpliwości, że jest to przepis proceduralny w postępowaniu o przyznanie płatności bezpośrednich, który określa zasady prowadzenia postępowania wyjaśniającego na gruncie ustawy o płatnościach i stanowi odpowiednik norm z art. 7 K.p.a. (zasada prawdy obiektywnej), art. 77 § 1 K.p.a. (zasada dysponowania zakresem postępowania dowodowego przez organ orzekający). Z tego względu powołana przez organ norma, podobnie jak i odpowiadające jej przepisy procedury administracyjnej, nie może stanowić – w przypadku ich naruszenia - podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Zgodzić się należy bowiem, że nieprawidłowości w ustaleniach stanu faktycznego, np. w zakresie powierzchni kwalifikującej się do płatności lub wymiaru płatności, nie mogą kwalifikować decyzji jako rażąco naruszającej prawo i uzasadniać jej eliminacji z porządku prawnego. Zaznaczenia wymaga, że na tle art. 7 i art. 77 § 1 K.p.a. przyjmuje się, iż tego rodzaju błąd procesowy nie stanowi naruszenia jednoznacznego w swej treści przepisu prawa, a tylko tego rodzaju

oczywista sprzeczność rozstrzygnięcia z prawem może pociągnąć za sobą skutek w postaci stwierdzenia nieważności decyzji na zasadzie art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. Podobny pogląd wyrażono w wyroku z dnia 12 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 8/15.

Ochrona środowiska

W wyroku z dnia 9 lutego 2015 r., sygn. akt II SA/Op 610/14, Sąd stwierdził, że w polskim systemie prawnym, w wyniku realizacji delegacji ustawowej z przepisu art. 220 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2013 r., poz. 1232, z późn. zm.), w dacie wydania zaskarżonej decyzji obowiązywało rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie przypadków, w których wprowadzenie gazów i pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia (Dz.U. nr 283, poz. 2840), które zakwalifikowało instalacje o mocy cieplnej do 10MW opalane m.in. drewnem do przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga pozwolenia. W ocenie Sądu, skoro ww. rozporządzenie z dnia 22 grudnia 2004 r. wprowadza wyjątki od zasady uzyskania pozwolenia na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza, to jego przepisy muszą być interpretowane ściśle, z wyłączeniem każdego z rodzajów wykładni rozszerzającej (celowościowej, funkcjonalnej, systemowej) oraz z wyłączeniem jakiegokolwiek analogii. Sąd przyjął, że w rozporządzeniu w sposób wyraźny wyłączono tylko instalacje opalane drewnem, a zatem nie ma ono zastosowania do jego pochodnych, takich jak płyty wiórowe, płyty MDF czy płyty pilśniowe. W konsekwencji za prawidłowe Sąd uznał stanowisko Kolegium, że płyta wiórowa i jej odpady nie mogą być utożsamiane z drewnem i jego odpadami, a instalacja służąca do ich spalania wymagała przeprowadzenia postępowania środowiskowego, w ramach którego wymagany był raport oddziaływania na środowisko. Powyższego nie podważa definicja odpadów, użyta w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach jedynie na użytek tej ustawy.

W wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 551/14, Sąd oddalając skargę na uchwałę Sejmiku Województwa Opolskiego w sprawie wykonania „Planu Gospodarki Odpadami dla Województwa Opolskiego na lata 2012-2017”, uznał, że skarżąca Spółka nie wskazała skutecznie przepisu prawa materialnego z zakresu administracji publicznej, który zostałby naruszony zaskarżoną uchwałą, wpływającego negatywnie na jej sytuację prawną. Z powoływanych przez skarżącą źródeł jej interesu prawnego, a to z faktu prowadzenia regionalnej instalacji przetwarzania odpadów komunalnych na terenie Regionu Południowo-Wschodniego, z umów łączących

skarżącą z podmiotami odbierającymi odpady wytworzone na obszarze tego Regionu, a także poniesienia znacznych kosztów budowy i wyposażenia posiadanej instalacji przetwarzania odpadów, nie sposób wyprowadzić interesu prawnego (uprawnienia) skarżącej Spółki, który zostałby naruszony zaskarżonym przepisem aktu prawa miejscowego, co pozwalałoby na uznanie, że zaktualizowały się przesłanki określone w art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz.U. z 2013 r., poz. 596, z późn. zm.). W ocenie Sądu, skarga oparta o przepis art. 90 ww. ustawy nie może być wnoszona wyłącznie z uwagi na potrzebę ochrony obiektywnego porządku prawnego, naruszonego aktem organu jednostki samorządu terytorialnego, ponieważ takie działanie może zostać zakwalifikowane jako obrona interesu ogólnego, społecznego, a nie interesu prawnego strony wnoszącej skargę.

W wyroku z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 144/15, Sąd uchylając zarządzenie Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Opolu zobowiązujące do poinformowania o działaniach podjętych w celu usunięcia odpadów, stwierdził, że w świetle art. 12 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz.U. z 2013 r., poz. 686, z późn. zm.) nie może być wątpliwości, iż adresatem zarządzenia pokontrolnego jest w każdym przypadku osoba fizyczna - także wówczas, gdy kontrolowanym podmiotem jest osoba prawna. Natomiast w rozpoznawanej sprawie zarządzenie organu zostało skierowane do nazwy firmy, a nie do osoby fizycznej prowadzącej pod tą firmą działalność gospodarczą. Oznacza to, że organ naruszył przepis art. 12 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy, który wprost wskazuje, kto może być adresatem zarządzenia pokontrolnego.

W wyroku z dnia 27 kwietnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 595/14, Sąd stwierdzając nieważność uchwały w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, uznał za niedopuszczalną i zbyt restrykcyjną regulację, w której zawarto nakaz wyprowadzania na tereny publiczne psów wyłącznie na smyczy, a psów o masie powyżej 20 kg - wyłącznie na smyczy i w kagańcu. W tym zakresie argumentował m.in., że postanowienia bezwzględnie (bez żadnych wyjątków) nakazujące zakładania psom smyczy i kagańca, pozostają w sprzeczności z art. 20a ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2011 r. nr 127, poz. 721, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem, osoba niepełnosprawna nie jest bowiem zobowiązana do zakładania psu asystującemu kagańca oraz prowadzenia go na smyczy. Ponadto Sąd wyraził pogląd, że przepis art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2013 r., poz. 1399, z późn. zm.),

zwanej dalej ustawą o utrzymaniu czystości, wyraźnie wskazuje, iż celem regulacji gminnych odnoszących się do obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe jest ochrona przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Przyjęcie zatem przez radę w zaskarżonej uchwale zakazu wprowadzania zwierząt do obiektów użyteczności publicznej, czy wprowadzania zwierząt na tereny placów gier i zabaw, nie znajduje swej podstawy w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 185/15 (wyrok z dnia 25 czerwca 2015 r.) dotyczącej wymierzenia skarżącej Spółce kary pieniężnej za nieprzekazanie odebranych od właścicieli nieruchomości odpadów komunalnych do regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych, zgodnie z art. 9e ustawy o utrzymaniu czystości, Sąd uznał, że nie wystąpiły ustawowe przyczyny, które mogły usprawiedliwiać niedochowanie obowiązku w powyższym zakresie. W świetle regulacji ustawowych chodzi bowiem o przyczyny leżące po stronie regionalnej instalacji, np. okresowy przestój, odmowa przyjęcia, zaprzestanie lub zawieszenie działalności. Taką „inną przyczyną” nie są zaś negocjacje poprzedzające zawarcie umowy z podmiotem zarządzającym instalacją regionalną, które mogłyby trwać wiele miesięcy, a nawet mogłyby zakończyć się fiaskiem. Ponadto Sąd nie podzielił stanowiska uznającego niekorzystną treść umowy zawieranej z regionalną instalacją za „inne przyczyny” uniemożliwiające przekazywanie odpadów do instalacji regionalnej.

Pomoc europejska dla przedsiębiorców

W wyroku z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 260/15, Sąd analizując użyte w art. 26 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U.U.E.L.2009.316.65) wyrażenie „uniemożliwia przeprowadzenie kontroli”, odnoszone do rolnika lub jego przedstawiciela, wywiódł, że skarżący błędnie zakłada, iż uniemożliwienie przeprowadzenia kontroli na miejscu wymagało jakiegoś kwalifikowanego zachowania przedstawiciela rolnika - skutecznie udaremniającego

czynności kontrolne. Już bowiem sam brak wykazywanej inicjatywy ze strony przedstawiciela skarżącego, jaki miał miejsce po dacie odmowy pierwszego zaproponowanego przez organ terminu kontroli, mógł zostać zakwalifikowany jako utrudniający przeprowadzenie kontroli. Uznając za prawidłowe stanowisko organów o odmowie przyznania płatności, Sąd miał na uwadze, że organ kilkakrotnie podejmował próby nawiązania kontaktu z przedstawicielem skarżącego oraz usiłował, bez powodzenia, przeprowadzić kontrolę w gospodarstwie skarżącego w konkretnym dniu. W ocenie Sądu, także wskazywana przez skarżącego choroba pełnomocnika w czasie podejmowanych przez organ prób nawiązania z nim kontaktu, jak i przeprowadzenia kontroli w gospodarstwie, nie uwolniła go od braku zakwalifikowania jego zachowania jako uniemożliwienie bądź też utrudnienie przeprowadzenia kontroli. Zdaniem Sądu, w takiej sytuacji należałoby od przedstawiciela rolnika wymagać rezygnacji z pełnienia powierzonej mu funkcji, skoro z uwagi na stan zdrowia mógł mieć problemy z realizacją powierzonych mu obowiązków. Zaniechanie takiego działania przez przedstawiciela skarżącego należy natomiast ocenić jako niedbalstwo, które w konsekwencji uniemożliwiło przeprowadzenie pełnej kontroli na miejscu.

W wyroku z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 375/15, Sąd stwierdził, że wykładnia art. 23 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U.L.2009.30.16), pozwala na przyjęcie, że chodzi tu o nieprawidłowości jakie mają miejsce w roku kalendarzowym obejmującym złożony wniosek, a nie o nieprawidłowości, które mają swoje źródło w działaniach rolnika w tym roku. Przy tym chodzi tu o nieprawidłowości stanowiące wynik działania lub zaniechania rolnika składającego wniosek za dany rok, a nie o nieprawidłowości wynikające z tych działań lub zaniechań w tym roku. Skoro zatem kontrola stwierdziła istniejące w chwili jej przeprowadzenia nieprawidłowości, to nie miała jakichkolwiek podstaw do nieujmowania w protokole tych, które utrzymywały się nadal, chociaż wynikały z działania lub zaniechania skarżącego w latach poprzednich. W chwili kontroli utrzymywał się bowiem stan faktyczny niezgodny z treścią urządzeń ewidencyjnych tworzących krajowy System Identyfikacji i Rejestr Zwierząt, skutkujący możliwością nałożenia określonych sankcji. Sąd nie zgodził się ze skarżącym, że ze względu na to, iż istotna część opóźnień ujawnionych w toku kontroli dotyczyła przemieszczeń

wewnętrznych, w ramach prowadzonego gospodarstwa rolnego, to uchybienia te nie powinny stanowić podstawy przypisania punktów na podstawie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 1 kwietnia 2010 r. w sprawie liczby punktów, jaką przypisuje się stwierdzonej niezgodności, oraz procentowej wielkości zmniejszenia płatności bezpośredniej, płatności cukrowej, płatności do pomidorów lub wsparcia specjalnego (Dz.U. nr 67, poz. 434, z późn. zm.).

W wyroku z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt II SA/Op 585/14, Sąd wyraził pogląd, że z treści § 38 ust. 8 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Program rolnośrodowiskowy” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013 (Dz.U. z 2013 r., poz. 361, z późn. zm.) jednoznacznie wynika, iż określone w nim 20% zmniejszenie płatności dotyczy tylko płatności za ten rok, w którym stwierdzono uchybienie w zakresie obowiązku zachowania trwałych użytków zielonych.

W wyroku z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 632/14, Sąd stwierdził, że na podstawie przepisu § 38 ust. 8 cyt. wyżej rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Program rolnośrodowiskowy” objętego Programem rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007-2013 przyjąć należy, iż nie tylko nieprowadzenie rejestru w ogóle, lecz także nieprowadzenie w wymaganej jego części wyczerpuje przesłankę sankcjonowaną utratą prawa do płatności na dany rok. Z uwagi na generalny charakter obowiązku w zakresie prowadzenia rejestru skutkiem wszelkich naruszeń w tym zakresie jest pozbawienie zupełnie płatności w danym roku. Sąd uznał za prawidłowe stanowisko organu odwoławczego, wedle którego przesłankę odmowy przyznania płatności rolnośrodowiskowej w danym roku stanowi nieprowadzenie dla całego gospodarstwa rejestru w zakresie zastosowania nawozów mineralnych i naturalnych.

W wyroku z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 631/14, Sąd na tle zawartej w art. 2 ust. 2 ww. rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. definicji „trwałych użytków zielonych”, przyjął, że trwałym użytkiem zielonym nie jest każdy grunt zajęty pod uprawę traw lub innych upraw zielonych naturalnych (samosiewnych) lub powstałych w wyniku działalności rolniczej (zasianych), ale wyłącznie taki, który nie został włączony do płodozmianu w gospodarstwie przez pięć lat lub dłużej. W konsekwencji tego Sąd uznał, że użytek zielony ma charakter użytku zielonego „trwałego” jedynie wtedy, gdy przez określony przepisem czas (co

najmniej pięć lat) jest wyłączony z płodozmianu. Ustosunkowując się do argumentacji strony odnośnie dokonanej na spornej działce wsiewce koniczyny, poprzedzonej częściowym zniszczeniem darni, zdaniem Sądu, organ odwoławczy prawidłowo przyjął, że w rozważanym przypadku nie mamy do czynienia z inną uprawą niż dotychczasowa, co świadczyłoby o dokonaniu płodozmianu, ponieważ doszło jedynie do dosiania roślin, zaś poprzednia uprawa nie została usunięta (np. wskutek zaorania i obsiania innym gatunkiem roślin na paszę zieloną).

W wyroku z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 179/15, Sąd stwierdził, że orzekające w sprawie organy administracji trafnie uznały, iż nie wystąpiły przesłanki zwalniające skarżącego z obowiązku zwrotu nienależnie pobranych płatności. Sąd uznał, że nie sposób przypisać „dobrej wiary”, o której mowa w art. 73 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania zasady współzależności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniach Rady (WE) nr 1782/2003 i (WE) nr 73/2009, oraz wdrażania zasady współzależności przewidzianej w rozporządzeniu Rady (WE) nr 479/2008 (Dz.U.UE.L.2004.141.18, z późn. zm.), skarżącemu w sytuacji gdy posiadał on wiedzę, że nie składał wniosków o przyznanie płatności, a mimo to przez kilka lat akceptował fakt przekazywania ich na swoje konto i jednocześnie nie poinformował Agencji o tej okoliczności. Sąd w pełni poparł argumentację organu odwoławczego, wedle której bez znaczenia dla powyższej oceny jest okoliczność, jak skarżący rozporządzał swoim kontem i kogo upoważnił do pobierania środków z tego konta. Z istoty bowiem pełnomocnictwa wynika, że ustanowiony w sprawie pełnomocnik działał w imieniu i na rzecz skarżącego.

W wyroku z dnia 29 września 2015 r., sygn. akt II SA/Op 187/15, Sąd odwołując się do art. 22 ust. 1 i art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2007 r. nr 223, poz. 1655, z późn. zm.), przyjął, że w przypadku dostawy i montażu sprzętu komputerowego: wyposażenia komputerowego, elektronicznego i meblowego dla pracowni, stawiany wykonawcom w ogłoszeniu o zamówieniu i SIWZ warunek dysponowania co najmniej jednym specjalistą z zakresu informatyki posiadającym wykształcenie wyższe informatyczne i zobowiązanie wykonawców do przedłożenia oświadczenia, na druku nr 16 do SIWZ, iż osoby które będą uczestniczyć w wykonaniu zamówienia posiadają wymagane uprawnienia, jest bezpodstawny, gdyż nie znajduje uzasadnienia ze względu na charakter dostawy, zakres prac przewidzianych do realizacji oraz przedmiot zamówienia. Niedopuszczalne

jest bowiem ograniczanie uczciwej konkurencji. W ocenie Sądu, beneficjent, określając powyższy warunek naruszył art. 7 ust. 1 ww. ustawy, stawiając w tym zakresie wygórowany wymóg, nieznajdujący uzasadnienia w przedmiocie zamówienia oraz art. 25 ust. 1 ustawy poprzez żądanie od wykonawców oświadczenia, które nie jest niezbędne do przeprowadzenia postępowania.

Sprawy samorządowe

W wyroku z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 177/15, Sąd przyjął, że przepis art. 25 ust. 4 u.s.g. zawiera upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do sprecyzowania reguł (zasad), na jakich przysługiwać będzie rekompensata (wyrównanie wydatków i strat) w związku z wykonywaniem mandatu radnego. Ponadto treść ust. 8 tego przepisu przesądza o konieczności zróżnicowania wysokości diet w zależności od funkcji pełnionych przez radnego, a więc m.in. przewodniczącego i wiceprzewodniczącego rady oraz przewodniczących komisji. Sąd w pełni podzielił też pogląd, wyrażony w wyroku tut. Sądu z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt II SA/Op 316/13, że skoro dieta sprowadza się do wyrównania wydatków i strat spowodowanych pełnieniem funkcji przewodniczącego rady, to osoba pełniąca tę funkcję zachowuje prawo do zwrotu kosztów i wydatków poniesionych w związku ze sprawowaniem funkcji, a nie z tytułu samego faktu bycia taką osobą. Zakresem regulacji uchwały podjętej na podstawie delegacji ustawowej zawartej w omawianym przepisie winna być objęta m.in. sytuacja, gdy przewodniczący rady, przez dłuższy czas nie wykonuje obowiązków wynikających z pełnionej funkcji, a tym samym nie ponosi żadnych kosztów związanych z pełnieniem funkcji. W przeciwnym razie dieta ustalona w stałej kwocie ma charakter ryczału miesięcznego, przez co traci charakter rekompensacyjny, a przyjmuje charakter stałego, miesięcznego wynagrodzenia, niezależnego od kosztów związanych z pełnieniem funkcji.

W wyroku z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 238/15, Sąd wyraził pogląd, że uchwała podjęta w sprawie ustalenia miesięcznego limitu przebiegu kilometrów dla burmistrza stanowi działanie rady gminy bez upoważnienia ustawowego, gdyż z przepisów art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. c) ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1202) oraz § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. nr 27, poz. 271,

z późn. zm.) nie wynika upoważnienie ustawowe do ustalenia miesięcznego limitu przebiegu kilometrów dla burmistrza. W konsekwencji Sąd uznał, że uchwała taka, jako sprzeczna z prawem, jest nieważna w rozumieniu art. 91 ust. 1 zdanie pierwsze u.s.g.

W wyroku z dnia 19 stycznia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 623/14, Sąd uchylił rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody uznając, że organ nadzoru przez podanie w sentencji i uzasadnieniu aktu nadzoru jednostek redakcyjnych kontrolowanej uchwały, które w tej uchwale nie występują, naruszył przepisy art. 91 ust. 1 u.s.g. w zw. z art. 107 § 1 K.p.a. oraz art. 91 ust. 3 u.s.g. Naruszenie to nie mogło przy tym zostać zakwalifikowane jako wynik oczywistej omyłki pisarskiej. Sąd podkreślił, że każde rozstrzygnięcie i uzasadnienie zawarte w orzeczeniu winno być jasne i czytelne, nie powinno także pozostawiać żadnych wątpliwości co do jego zakresu.

W wyroku z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 637/14, Sąd uznał, że uchwała rady gminy podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. oraz art. 17 ust. 2 pkt 4 i art. 110 ust. 10 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 2013 r., poz. 182, z późn. zm.), w sprawie podjęcia działań promujących rodziny wielodzietne w gminie, nie posiada cech aktu normatywnego powszechnie obowiązującego, skierowanego do nieograniczonego kręgu podmiotów. Sąd uznał, że przepis art. 110 ust. 10 u.s.g. nie może stanowić podstawy do podjęcia aktu prawa miejscowego, gdyż w jego granicach nie mieści się upoważnienie do wydania przepisów powszechnie obowiązujących, nakładających na szerszy krąg podmiotów obowiązki i prawa. Stosownie do tego stwierdził, że uchwała wprowadzająca lokalny program pomocy społecznej nie jest aktem prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 Konstytucji RP i art. 40 u.s.g, ale jest aktem kierownictwa wewnętrznego.

W wyroku z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 417/15 Sąd uznał, że rada powiatu nie była władna do ustalenia na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1 oraz art. 12 pkt 4 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2013 r., poz. 595, z późn. zm.), regulaminu przyznawania nagród starosty dla uczniów i absolwentów szkół i placówek oświatowych, dla których organem prowadzącym jest powiat. Żaden bowiem powszechnie obowiązujący akt prawny rangi ustawowej nie upoważnia rady powiatu do uregulowania kwestii objętej tą uchwałą. Sąd przyjął, że z brzmienia art. 4 ust. 1 pkt 1 oraz art. 12 pkt 10a ustawy o samorządzie powiatowym wynika jednoznacznie, że w celu realizacji przez powiat zadania publicznego o charakterze ponadgminnym w zakresie edukacji publicznej, niezbędna jest wyraźna i konkretna podstawa ustawowa. Przepis art. 12 pkt 4 cyt. ustawy wskazuje natomiast jedynie radę powiatu, jako organ właściwy do stanowienia o kierunkach działania

zarządu powiatu oraz rozpatrywania sprawozdań z działalności zarządu, w tym z działalności finansowej. Dlatego, uchwała podjęta na podstawie tego przepisu powinna określać cele i priorytety działalności zarządu powiatu, czyli dotyczyć aktów wydawanych w sferze wewnętrznej działania organów powiatu, zawierających wytyczne dla organu wykonawczego, a zatem nie może być zaliczona do kategorii aktów prawa miejscowego. Z przepisu art. 12 pkt 4 w żadnym razie nie wynika jednak upoważnienie do podejmowania uchwał w sprawie ustalenia regulaminu przyznawania nagród starosty dla uczniów i absolwentów szkół i placówek oświatowych, dla których organem prowadzącym jest powiat. Do podjęcia takiej uchwały niezbędna jest materialnoprawna podstawa zawarta w obowiązujących przepisach ustaw, której nie może zastąpić „warunek” wymaganej zgody na uruchomienie środków finansowych określonych w budżecie powiatu dla realizacji określonego zadania.

W wyroku z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 405/15, Sąd oceniając legalność uchwały podjętej na podstawie art. 24 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2015 r., poz. 139, z późn zm.), w przedmiocie zatwierdzenia taryfy zbiorowego zaopatrzenia w wodę gminy uznał, że upływ terminu, o którym mowa w art. 24 ust. 5 ustawy, skutkuje wygaśnięciem kompetencji rady gminy do podjęcia uchwały o zatwierdzeniu taryf za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków. W przypadku upływu terminu z art. 24 ust. 5 ustawy, rada nie ma legitymacji do podjęcia uchwały w przedmiocie zatwierdzenia taryf, gdyż z mocy art. 24 ust. 8 tej ustawy, taryfy zweryfikowane przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) wchodzi w życie po upływie 70 dni od dnia złożenia wniosku o zatwierdzenie taryf. Podjęcie uchwały z naruszeniem terminu określonego w art. 24 ust. 5 ustawy, tj. po upływie 45 dni od dnia złożenia wniosku, powoduje, że uchwała ta jest sprzeczna z prawem i z woli ustawodawcy, czyli z mocy prawa jest nieważna, o czym stanowi art. 91 ust. 1 u.s.g.

W wyroku z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 413/15, Sąd stwierdził, że przepis art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2014 r., poz. 782, z późn. zm.), jak też art. 31 i art. 33 ust. 3 u.s.g. nie kształtują uprawnień prezydenta miasta do regulowania w drodze zarządzenia kwestii dotyczących trybu ustalania i pobierania opłat za udostępnienie informacji publicznej.

W wyroku z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt II SA/Op 105/15, Sąd rozstrzygając na gruncie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a) u.s.g. spór dotyczący wykładni tego przepisu w części

dotyczącej wyrażenia zgody na zawarcie przez strony kolejnej umowy najmu odnoszącej się do tej samej nieruchomości wyraził pogląd, że wskazany przepis stanowi o uprawnieniu uchwalania przez radę gminy zasad obrotu nieruchomościami gminnymi, w tym wydzierżawiania i wynajmowania, ale tylko w przypadku okresu dłuższego niż trzy lata lub na czas nieokreślony. Stąd, na zasadzie tego przepisu rada gminy nie posiada uprawnień do stanowienia zasad co do wynajmu i wydzierżawiania nieruchomości na okresy krótsze niż lata. W sytuacji natomiast, gdyby częścią drugą omawianego przepisu (uchwała rady gminy jest wymagana również w przypadku, gdy po umowie zawartej na czas oznaczony do trzech lat strony zawierają kolejne umowy, których przedmiotem jest ta sama nieruchomość) rozumieć jako uprawnienie do stanowienia aktu generalnego (aktu prawa miejscowego) wyrażającego ogólną zgodę dla wójta (burmistrza, prezydenta miasta) do zawierania kolejnych umów po umowach krótszych niż trzy lata, rada gminy zostałaby pozbawiona jakichkolwiek kompetencji władczych w tym zakresie - poza jej kontrolą mogłyby pozostać w efekcie kolejne umowy. Doprowadziłoby to ponadto do przekazania kompetencji przyznanych przez ustawodawcę radzie gminy na rzecz wójta gminy, bez wyraźnego upoważnienia ustawowego w tym zakresie. W ocenie Sądu, obowiązku podejmowania uchwał przez radę w sytuacji zawierania kolejnych umów nie można postrzegać jako obowiązku uchwalania zasad w tym zakresie, w postaci aktu generalnego odnoszącego się do abstrakcyjnych odbiorców i abstrakcyjnych nieruchomości, a więc aktu prawa miejscowego. Zgoda winna być natomiast udzielana w formie uchwały każdorazowo w odniesieniu do konkretnej nieruchomości lub grupy nieruchomości oraz zindywidualizowanych stron, zatem ma charakter indywidualny i tym samym nie mieści się w pojęciu „zasad”, stąd posiada cechy aktu prawa wewnętrznego.

W wyroku z dnia 17 sierpnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 311/15, Sąd oceniając legalność uchwały podjętej na podstawie art. 7 ust. 3a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. z 2013 r., poz. 1399, z późn. zm.), w przedmiocie określenia wymagań, jakie powinien spełniać przedsiębiorca ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych wyraził pogląd, że wskazany przepis ogranicza kompetencje stanowiące organu gminy wyłącznie do ustalenia wymagań w stosunku do przedsiębiorców ubiegających się dopiero o uzyskanie zezwolenia. Tym samym uchwała nie może dotyczyć kwestii związanych z obowiązkami tych podmiotów, a powstającymi w trakcie realizacji wymienionych zadań już ujętych w kwestionowanej uchwale, natomiast określenie

sposobu wykonywania tychże obowiązków w uchwale, o której mowa w art. 7 ust. 3a ustawy, stanowi przekroczenie jej ustawowych kompetencji. Podobny pogląd Sąd wyraził w wyroku z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 355/15.

Zatrudnienie

W tej grupie spraw warto odnotować wyrok z dnia 10 listopada 2015 r., o sygn. akt II SA/Op 353/15, w którym Sąd wyraził pogląd, że sam fakt posiadania stałego źródła dochodu, nawet przewyższającego kryterium dochodowe warunkujące przyznanie pomocy społecznej, nie może stanowić argumentu na nieistnienie przesłanek umorzenia nienależnie pobranego świadczenia na podstawie art. 76 ust. 7 pkt 1-4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2015 r., poz. 149, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, skoro organy nie oceniły rzeczywistej sytuacji życiowej i materialnej, w jakiej znajduje się strona. Zdaniem Sądu, zagwarantowana organom w art. 76 ust. 7 ustawy uznaniowość co do umorzenia należności nie oznacza bowiem swobody przy ustalaniu przesłanek umorzenia. Stwierdzenie ich zaistnienia nie powoduje z kolei konieczności umorzenia należności, gdyż w tym zakresie organ działa w granicach uznania administracyjnego i na podstawie ustalonego stanu faktycznego rozstrzyga o tym, czy zasadne jest umorzenie należności w całości lub w części. Sąd stwierdził także, że przepis art. 76 ust. 7 pkt 2 ustawy nie odsyła do kryterium dochodowego obowiązującego przy przyznawaniu pomocy społecznej, jako jedyne, wiążącego dla ustalenia wysokości „niezbędnych środków utrzymania”. W ocenie Sądu, za niezbędne środki utrzymania należy uznać środki pozwalające na normalne funkcjonowanie, a nie jedynie środki pozwalające na zapewnienie minimum egzystencji na granicy ubóstwa. Sąd stwierdził, że o ile można uznać zasadność posiłkowania się przyjętym przez organy kryterium dochodowym, to ustalając istnienie przesłanki określonej w art. 76 ust. 7 pkt 2 ustawy, organ powinien uzasadnić, że dochodzenie należności nie może pozbawić strony albo osoby na jej utrzymaniu niezbędnych środków utrzymania, a nie tylko stwierdzić przekroczenie kryterium dochodowego przyznania pomocy społecznej. Dla spełnienia przesłanki z art. 76 ust. 7 pkt 2 ustawy nie jest przy tym konieczna pewność, lecz wystarczające jest jedynie przypuszczenie, że strona zostanie pozbawiona niezbędnych środków utrzymania, na co wskazuje zwrot „mogłoby”. W konsekwencji kryterium dochodowe mogło zostać przez organy zastosowane jedynie posiłkowo dla rozważenia

sytuacji dochodowej skarżącego, a nie jako wiążąca okoliczność, wypełniająca znamiona analizowanej przesłanki.

Działalność gospodarcza

W wyroku z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 327/15, Sąd oddalając skargę na decyzję w przedmiocie kary pieniężnej z tytułu urządzania gier na automacie poza kasynem gry wyraził pogląd, zgodnie z którym dla stwierdzenia odpowiedzialności na podstawie art. 89 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. nr 201, poz. 1540, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, nie jest konieczne nawiązywanie wprost do art. 14 ust. 1 ustawy. Jakkolwiek bowiem przepis określający obowiązek dla urządzającego grę pozostaje w związku z przepisem określającym sankcję za jego naruszenie, to jednak art. 89 ust. 1 pkt 1 ustawy samodzielnie określa działanie mające postać deliktu administracyjnego, podlegającego ustalonej w nim odpowiedzialności administracyjnej. Dlatego, w ocenie Sądu, nie można uznać, że wobec braku notyfikacji technicznego przepisu art. 14 ustawy, automatycznie brak jest również podstaw do stosowania regulacji art. 89 ustawy, niezależnie od ich charakteru. Ponadto Sąd rozstrzygnął kwestię techniczności przepisów stanowiących podstawę kontrolowanego rozstrzygnięcia i w tym zakresie dzieląc całkowicie pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego, przyjęty w wyroku z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt II GSK 183/14, uznał, że przepisy art. 89 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2 ustawy nie mają charakteru technicznego. Tym samym nie dotyczył ich wymóg notyfikacji Komisji Europejskiej. To z kolei oznacza, że dla dokonanej w sprawie oceny, nie ma żadnego znaczenia kwestia braku notyfikacji omawianej ustawy. O ewentualnym naruszeniu procedury notyfikacyjnej można bowiem mówić dopiero w przypadku stwierdzenia, że mamy do czynienia z przepisem technicznym. Takie samo stanowisko Sąd zajął w wyrokach z dnia 8 grudnia 2015 r., o sygn. akt: II SA/Op 297/15, II SA/Op 304/15 oraz II SA/Op 442/15.

Pomoc społeczna

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 471/15 (wyrok z dnia 8 grudnia 2015 r.) Sąd przyjął, na tle wyroku zakresowego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2014 r., sygn. akt K 38/13, dotyczącego negatywnego zakresu przepisu art. 17 ust. 1b ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2015 r., poz.

114) w kwestii prawa do świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku z opieką nad dorosłą osobą niepełnosprawną, wymagającą opieki, której niepełnosprawność powstała po ukończeniu wieku 18 lub 25 roku życia, że skutkiem tego wyroku jest obowiązek zbadania przez organy, czy osoba ubiegająca się o świadczenie spełnia warunki do jego przyznania, określone w art. 17 ustawy, z wyłączeniem takiego rozumienia ust. 1b tej regulacji, która z dniem 23 października 2014 r. została ostatecznie uznana za niekonstytucyjną. Podobne stanowisko Sąd wyraził m.in. w wyroku z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 289/15 oraz w wyroku z dnia 12 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 360/15.

Sprawy mieszkaniowe

W wyroku z dnia 20 października 2015 r., sygn. akt II SA/Op 284/15, Sąd zajął stanowisko, że pismo Prezydenta Miasta, zawierające ostateczne stanowisko tego organu w przedmiocie odmowy ustalenia uprawnienia do oddania w najem lokalu z mieszkaniowego zasobu gminy - odmowy umieszczenia na liście osób oczekujących na wynajęcie lokalu, jest aktem, o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 6 P.p.s.a., na który służy skarga do sądu. Sąd oceniając legalność zaskarżonego aktu stwierdził, że przepis art. 3 ust. 3 zdanie drugie ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz.U. z 2013 r., poz. 966) w sposób kompletny i zupełny reguluje kwestię, których świadczeń nie wlicza się do dochodu poprzez ich wyraźne wyliczenie. Przepis ten nie daje podstaw do odliczenia od dochodu otrzymanej jednorazowo, w danym miesiącu, nagrody rocznej i trzynastej pensji. Z treści tego przepisu, ani z żadnej innej regulacji nie wynika, aby dodatkowe wynagrodzenie (nagroda roczna i trzynasta pensja) otrzymane w miesiącu objętym okresem poprzedzającym złożenie wniosku podlegało rozliczeniu rocznemu, tj. podzieleniu na 12 miesięcy i dodaniu proporcjonalnie do każdego wynagrodzenia miesięcznego. Zaliczeniu do dochodu w rozumieniu art. 3 ust. 3 cyt. ustawy podlegają „wszystkie przychody” uzyskiwane zarówno regularnie każdego miesiąca, jak i te zasilające budżet domowy o charakterze niestałym, a niepodlegające wyłączeniu z mocy tegoż przepisu.

W wyroku z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt II SA/Op 288/15, Sąd stwierdził, że posłużenie się przez ustawodawcę w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2014 r., poz. 150) zwrotem „w szczególności” wskazuje, iż omawiana delegacja ustawowa ma charakter otwarty i rada gminy może dodatkowo

uregulować inne, dodatkowe zagadnienia związane z najmem, wykraczające poza katalog określony w tym przepisie. Niemniej jednak dostrzec trzeba, że sformułowanie „w szczególności” poprzedzone zostało zwrotem „powinny określać”, co odczytane łącznie przesądza o tym, że w zasadach uchwalanych przez radę gminy muszą zostać zamieszczone postanowienia odnoszące się co najmniej do wszystkich kwestii wymienionych w tym przepisie. Tym samym pominięcie przez radę gminy któregoś z wyliczonych, obligatoryjnych elementów należy uznać za równoznaczne z brakiem pełnej realizacji upoważnienia ustawowego, co ma istotny wpływ na ocenę zgodności z prawem podjętego aktu. Niewyczerpanie zakresu przedmiotowego przekazanego przez ustawodawcę do uregulowania przez gminę skutkuje ułomnością uchwały, którą należy ocenić jako istotne naruszenie prawa, a to z uwagi na brak delegacji ustawowej upoważniającej radę gminy do określenia w odrębnej uchwale pominiętych elementów zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasoby gminy.

Geodezja i kartografia

W wyroku z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II SA/Op 60/15, Sąd na tle użytego w art. 145 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2014 r., poz. 518, z późn. zm.), zwanej dalej w tym opracowaniu u.g.n., określenia „po stworzeniu warunków do podłączenia nieruchomości” przyjął, że uznanie, iż zostały stworzone warunki do podłączenia nieruchomości do urządzeń infrastruktury technicznej następuje na podstawie odrębnych przepisów (art. 148b ust. 1 u.g.n.), przy czym chodzi tu nie tylko o przepisy ustawy Prawo budowlane, określające w szczególności warunki prawne, a nie warunki techniczne podłączenia, ale również przepisy branżowe dotyczące poszczególnych urządzeń, a wśród nich przede wszystkim przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków. Powyższe skutkuje obowiązkiem ustalenia w każdej konkretnej sprawie indywidualnego momentu stworzenia takich warunków oraz wiąże się z koniecznością uwzględnienia konkretnych okoliczności faktycznych i zastosowania odrębnych przepisów prawa. Sąd uznał, że chwilą, w której stworzono warunki do korzystania z drogi, nie jest data podpisania protokołu (ostatecznego) odbioru robót czy przekazania do użytkowania takiego obiektu budowlanego, lecz data, w której można przystąpić legalnie do użytkowania drogi, a zatem data ustalona z uwzględnieniem przepisów ustawy Prawo budowlane.

W wyroku z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 439/15, Sąd przyjął, na tle wyroku zakresowego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 marca 2015 r., sygn. akt K 29/13, że od dnia 17 marca 2015 r. osoby fizyczne i prawne będące w dniu 13 października 2005 r. użytkownikami wieczystymi nieruchomości nie są uprawnione do żądania przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości w prawo własności, a prawo do tego żądania dotyczy przypadków sprzed dnia wejścia w życie ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw, tj. 9 października 2011 r. (Dz.U. z 2011 r. nr 87, poz. 1110). Sąd uznał, że zachowana została podstawa prawna uwłaszczenia osób fizycznych przewidziana w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości w jej pierwotnym zakresie i w zakresie ukształtowanym ustawą z 2007 r., co oznacza obowiązek stosowania przy rozpatrywaniu wniosków o przekształcenie prawa wieczystego użytkowania w prawo własności przepisów o przekształceniu rozstrzygających o zakresie podmiotowym i przedmiotowym w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2011 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw.

Gospodarka mieniem

W wyroku z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt II SA/Op 220/15, Sąd stwierdził, że użyte w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. pojęcie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do tego rodzaju terenu norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł zachowania się, określenia ustalonego porządku zachowania się. Oznacza to w konsekwencji, uprawnienie rady gminy do wprowadzenia reguł dotyczących obowiązującego sposobu zachowania się podmiotów, które przebywają na terenach lub w obiektach, o jakich mowa w art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. Niewątpliwym przy tym jest, że choć rada gminy może wprowadzać regulaminy korzystania z cmentarzy gminnych, zawierające nakazy i zakazy określonego zachowania się osób, to normy te, w przypadku wydania ich na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 u.s.g. nie mogą stanowić przepisów porządkowych zagrożonych w uchwale sankcjami przewidzianymi w Kodeksie wykroczeń.

Wywłaszczenia

W wyroku z dnia 26 maja 2016 r., sygn. akt II SA/Op 99/15, Sąd przyjął, że organy orzekające w toku postępowania o ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, z mocy samego przepisu art. 124 u.g.n. badają jedynie ziszczenie się przesłanek, o których mowa w tym przepisie, tj. czy inwestycja jest inwestycją celu publicznego, jej zgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (lub w przypadku jego braku z decyzją o lokalizacji inwestycji celu publicznego) oraz weryfikują, czy przed wystąpieniem o zgodę w trybie administracyjnym wnioskodawca przeprowadził rokowania. W ocenie Sądu, organ nie jest uprawniony do badania żadnych innych okoliczności, w tym nie ustala przebiegu linii elektroenergetycznej czy zmian w jej przebiegu, jak również nie kontroluje prawidłowości jej wyznaczenia. W tym zakresie jest on związany planem miejscowym, a w przypadku braku planu decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zagadnienia procesowe

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 100/15 (postanowienie z dnia 11 maja 2015 r.) Sąd odrzucił na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 P.p.s.a., skargę na uchwałę rady gminy dotyczącą ustalenia wynagrodzenia burmistrza przyjmując, że została ona podjęta w sprawie z zakresu stosunku pracy pracownika samorządowego nawiązanego na podstawie wyboru, co wynika z treści art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1202). Sąd stwierdził, że sprawy ze stosunku pracy, w tym sprawy wynagrodzenia, nie należą do spraw z zakresu administracji publicznej, dlatego sąd administracyjny nie posiada kompetencji do kontrolowania aktów organów jednostek samorządu terytorialnego podjętych w sprawach wynagrodzenia burmistrza. Właściwą drogą rozstrzygnięcia sporów ze stosunku pracy jest droga postępowania przed sądem powszechnym.

W sprawie o sygn. akt II SAB/Op 31/15 (postanowienie z dnia 15 czerwca 2015 r.) Sąd odrzucił na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 P.p.s.a. skargę uznając, że sprawa dotycząca bezczynności ZUS w wydaniu zaświadczenia odnośnie okresów ubezpieczenia w Polsce jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, w której wyłączony został sądowoadministracyjny tryb zaskarżenia. Sprawa ta nie należy do właściwości wojewódzkiego sądu administracyjnego, a zatem bezczynność w tego

rodzaju sprawach nie może stanowić przedmiotu rozstrzygnięcia sądu administracyjnego.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 209/15 (postanowienie z dnia 29 czerwca 2015 r.) Sąd uznał, że na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu dotyczące odmowy rozstrzygnięcia sporu o właściwość pomiędzy Dyrektorem Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Nysie, a Dyrektorem Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w Opolu w kwestii ponoszenia wydatków na opiekę i wychowanie dziecka umieszczonego w rodzinie zastępczej, w którym organ ten stwierdza, że w sprawie nie występuje spór o właściwość w rozumieniu art. 22 § 1 K.p.a. nie przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Sąd stwierdził, że rozstrzygnięcia organów administracyjnych wydane na podstawie art. 22 § 1 pkt 1 K.p.a. i dotyczące sporów o właściwość nie podlegają kontroli sądów administracyjnych. Rozstrzygnięcie sporu następuje bowiem w formie aktu administracyjnego, a nie w formach przewidzianych w postępowaniu administracyjnym. A zatem rozstrzygnięcie sporu nie następuje ani w formie decyzji administracyjnej ani postanowienia.

Funkcjonowanie instytucji postępowania mediacyjnego, uproszczonego i prawa pomocy

W 2015 r. rozpoznano 44 sprawy w postępowaniu uproszczonym (2 w Wydziale I, 42 w Wydziale II). Znaczny wzrost liczby spraw rozpoznanych w tym trybie był wynikiem zmiany art. 119 P.p.s.a., wprowadzonej z dniem 15 sierpnia 2015 r. ustawą z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. poz. 658). We wszystkich sprawach postępowanie uproszczone wszczęte zostało z urzędu. W jednej sprawie przesłanką rozpoznania sprawy był art. 119 pkt 1 P.p.s.a., w 12 sprawach art. 119 pkt 3 P.p.s.a., a w pozostałych sprawach art. 119 pkt 4 P.p.s.a. Powyższe postępowania zakończyły się w następujący sposób: w 10 sprawach oddalono skargi, w 29 skargę uwzględniono i w 5 umorzono postępowanie.

Odnosnie postępowania mediacyjnego należy wskazać, że w 2015 r. nie rozpoznano w tym trybie żadnej sprawy.

Z postępowań wszczętych na skutek wniosków o przyznanie prawa pomocy, wskazać warto natomiast na następujące sprawy:

W postanowieniu z dnia 18 sierpnia 2015 r., sygn. akt II SA/Op 95/14, referendarz sądowy stwierdził, że przejście pełnomocnika przyznanego z urzędu z zawodu adwokata do zawodu radcy prawnego jest okolicznością uzasadniającą, na wniosek strony, zmianę postanowienia o ustanowieniu dla niej adwokata, przez ustanowienie radcy prawnego, na podstawie art. 165 w zw. z art. 258 § 1 P.p.s.a.

W sprawie o sygn. akt II SO/Op 64/14 (postanowienie z dnia 26 października 2015 r.) Sąd umorzył postępowanie wszczęte wnioskiem o przyznanie prawa pomocy, działając na zasadzie art. 249a P.p.s.a., który to przepis został wprowadzony do ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dniem 15 sierpnia 2015 r. W ocenie Sądu, w okolicznościach opisywanej sprawy, zaistniała podstawa do zastosowania wskazanej regulacji z uwagi na okoliczność, że rozpatrywane żądanie skarżącego dotyczyło, tak jak w poprzednio trzech złożonych już wnioskach, przyznania prawa pomocy w zakresie całkowitym, obejmującym zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Tymczasem pierwotny wniosek skarżącego z uwagi na oczywistą bezzasadność zamierzonej skargi, nie został przez Sąd uwzględniony, stosownie do art. 247 P.p.s.a., zgodnie z którym prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności jej skargi. Sąd uznał, że materia objęta zakresem obecnie analizowanego wniosku była już przedmiotem rozważań i rozstrzygnięć Sądu. Wobec tego, merytoryczne rozpoznanie kolejnego, a czwartego już złożonego w jednej sprawie sądownoadministracyjnej wniosku o przyznanie prawa pomocy, stało się zbędne.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 76/15 (postanowienie z dnia 7 lipca 2015 r.) referendarz sądowy, na podstawie art. 250 P.p.s.a. oraz § 14 ust. 2 pkt 1 lit. c), pkt 2 lit. b) i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490), przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu, m.in. za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, pomimo tego, że pełnomocnik ten nie wystąpił z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia zapadłego w sprawie wyroku. Referendarz uznał, że okoliczność nie wystąpienia przez pełnomocnika z urzędu o sporządzenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, nie stanowi przeszkody uniemożliwiającej sporządzenie opinii prawnej o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, a zarazem nie wpływa negatywnie na ocenę zasadności

wniosku o przyznanie wynagrodzenia za sporządzenie opinii prawnej. Skoro pełnomocnik był obecny na rozprawie, na której zapadł wyrok oddalający skargę, to zapoznał się z ustnymi motywami rozstrzygnięcia zaprezentowanego przez Sąd, a te z kolei powinny być co do zasady, zgodne z późniejszymi motywami pisemnymi. Sporządzenie zatem opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, na podstawie ustnych wywodów Sądu, nie jest okolicznością dyskredytującą przyznanie wynagrodzenia za tę czynność.

Działalność pozaorzecznicza

- w dniu 23 lutego Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech wziął udział w uroczystych obchodach 25-lecia Krajowej Rady Sądownictwa, które odbyły się w Sali Zgromadzeń Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- w dniach 20 – 21 kwietnia 2015 r. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu sędzia NSA Gerard Czech wziął udział w konferencji Biura Orzecznictwa NSA w sprawie wykonywania nadzoru nad wojewódzkimi sądami administracyjnymi, która odbyła się w Uniejowie;
- w dniach 18 – 20 maja wszyscy sędziowie, asystenci sędziów i referendarze sądowi wzięli udział w Konferencji szkoleniowej sędziów, referendarzy i asystentów sędziów WSA w Opolu zorganizowanej w Podlesiu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu;
- w dniu 1 czerwca Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech wziął udział w warsztatach, zorganizowanych w Opolu przez Stowarzyszenie THEMIS, w ramach projektu „Wspólnie przeciw dyskryminacji”;
- w dniach 22 – 24 czerwca Wiceprezes WSA w Opolu sędzia NSA Roman Ciągiewicz wziął udział w konferencji sędziów WSA w Warszawie poświęconej ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, zorganizowanej w Rawie Mazowieckiej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie;
- w dniach 25 – 26 czerwca sędzia NSA Jerzy Krupiński wziął udział w seminarium badawczo-szkoleniowym poświęconym omówieniu kwestii z zakresu „Stosowania i wykonywania orzeczeń sądów administracyjnych na przykładzie wybranych zagadnień postępowania kontrolnego i podatkowego” zorganizowanym we Wrocławiu przez Urząd Kontroli Skarbowej we Wrocławiu;

- w dniach 13 – 16 września Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech, sędzia WSA Marzena Łozowska oraz sędzia WSA Marta Wojciechowska wzięli udział w konferencji szkoleniowej sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych zorganizowanej w Zamościu przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie we współpracy z Izbą Finansową Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- w dniach 21 – 23 września Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech wzięli udział w konferencji połączonej ze Zgromadzeniem Ogólnym Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, zorganizowanej w Józefowie przez Naczelny Sąd Administracyjny;
- w dniach 28 – 30 września sędzia WSA Teresa Cisyk, sędzia WSA Ewa Janowska oraz sędzia WSA Elżbieta Kmiecik wzięły udział w konferencji sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych z udziałem sędziów NSA Izby Ogólnoadministracyjnej zorganizowanej w Czarnej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie pod merytorycznym patronatem Izby Ogólnoadministracyjnej Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- w dniu 6 października Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech wzięli udział w konferencji otwierającej nowy okres programowania na lata 2014 – 2020 w województwie opolskim zorganizowanej przez Marszałka Województwa Opolskiego;
- w dniach 12 – 14 października sędzia NSA Jerzy Krupiński, sędzia WSA Krzysztof Bogusz oraz sędzia WSA Daria Sachanbińska wzięli udział w konferencji szkoleniowej sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych z udziałem sędziów Izby Gospodarczej Naczelnego Sądu Administracyjnego zorganizowanej w Opalenicy przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu przy współpracy z Izbą Gospodarczą Naczelnego Sądu Administracyjnego;
- w dniach 26 – 27 października Prezes WSA w Opolu sędzia NSA Gerard Czech, sędzia WSA Grzegorz Gocki oraz sędzia WSA Anna Wójcik wzięli udział w polsko-niemieckiej konferencji sędziów sądów administracyjnych orzekających w sprawach podatkowych zorganizowanej w Gliwicach przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach;
- w dniu 26 listopada Sędzia WSA Krzysztof Bogusz wzięli udział w konferencji naukowej w Trybunale Konstytucyjnym „Kontrola konstytucyjności prawa a stosowanie prawa w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego” zorganizowanej z inicjatywy asystentów i orzeczników zatrudnionych w Trybunale Konstytucyjnym, Sądzie Najwyższym i Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

Dane teleadresowe

**Prezes WSA w Opolu
sędzia NSA Gerard Czech**

**Sekretariat Prezesa
Starszy Inspektor Sądowy
mgr Liliana Kruszyńska**
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: sekretariat@opole.wsa.gov.pl

**Wiceprezes WSA w Opolu
sędzia NSA Roman Ciągiewicz**
tel. 77-5411-540
fax 77-5411-515
e-mail: wydzial.drugi@opole.wsa.gov.pl

**Dyrektor WSA w Opolu
mgr Jan Kansy**
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: jan.kansy@opole.wsa.gov.pl

**Wydział Informacji Sądowej
Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy
sędzia NSA Jerzy Krupiński**
tel. 77-5411-570
fax 77-5411-565
e-mail: jerzy.krupinski@opole.wsa.gov.pl

**Kierownik Sekretariatu
mgr Beata Gronowska**
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-565
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o sprawach w toku
tel. 77-5411-561
tel. 77-5411-562
tel. 77-5411-563
fax 77-5411-565
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o właściwości sądu oraz wnioski dot. działalności sądu

tel. 77-5411-561

tel. 77-5411-562

tel. 77-5411-563

fax 77-5411-565

e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Biblioteka sądowa

mgr Jolanta Hadała

tel. 77-5411-660

e-mail: biblioteka@opole.wsa.gov.pl

Administrator Systemu Informatycznego

mgr inż. Piotr Bunkowski

tel. 77-5411-640

e-mail: informatyka@opole.wsa.gov.pl

I Wydział

Przewodniczący Wydziału

Prezes WSA sędzia NSA Gerard Czech

Kierownik Sekretariatu

mgr Beata Przybyła

tel. 77-5411-520

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.pierwszy@opole.wsa.gov.pl

II Wydział

Przewodniczący Wydziału

Wiceprezes WSA sędzia NSA Roman Ciągiewicz

Kierownik Sekretariatu

mgr Grażyna Pałys

tel. 77-5411-540

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.drugi@opole.wsa.gov.pl

Oddział Finansowo - Budżetowy

Główny Księgowy

mgr Helena Ruszkiewicz

tel. 77-5411-610

e-mail: ksiegowosc@opole.wsa.gov.pl

Główny Specjalista d/s Osobowych

mgr Małgorzata Madera

tel. 77-5411-620

e-mail: kadry@opole.wsa.gov.pl

Oddział Administracyjno - Gospodarczy i Spraw Ogólnych

Kierownik Oddziału

Henryk Żarczyński

tel. 77-5411-630

fax 77-5411-635

e-mail: sag@opole.wsa.gov.pl

Biuro Podawcze

Starszy Inspektor Sądowy

mgr Małgorzata Cyma

tel. 77-5411-500

fax 77-5411-515

Centrala telefoniczna

tel. 77-5411-500

Wykaz tabel

- I. Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2014 r. i 2015 r.
- II. Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2014 r. i 2015 r.
- III. Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2014 r. i 2015 r.
- IV. Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu w 2014 r. i 2015 r.
- V. Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Celnej w Opolu w 2014 r. i 2015 r.
- VI. Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2014 r. i 2015 r.
- VII. Udział w postępowaniu pełnomocników w 2014 r. i 2015 r.
- VIII. Sprawy niezadowolone w 2014 r. i 2015 r.
- IX. Terminowość załatwiania spraw w 2014 r. i 2015 r.
- X. Załatwienia skarg na akty i czynności /SA/ w rozbięciu na symbole w 2015 r.
- XI. Załatwienia skarg na bezczynność /SAB/ w rozbięciu na symbole w 2015 r.

Tabela I.

Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2015 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Wydziały	Rodzaj spraw	Pozostało z roku 2014	Wpływ		Załatwiono				Pozostało na rok 2016
					Na rozprawie		Na posiedzeniu niejawnym		
			2014	2015	2014	2015	2014	2015	
Wydział I	SA	328	929	627	572	564	177	245	146
	SAB	13	18	7	3	16	2	3	1
Wydział II	SA	116	645	587	453	405	186	161	137
	SAB	10	88	93	50	45	33	52	6
Razem		467	1680	1314	1078	1030	398	461	290

Tabela II.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2015 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

SKO w Opolu	Pozostało z roku 2014	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
		2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015
Wydział I	11	57	30	40	29	15	8	37,5	27,6	25	21	62,5	72,4
Wydział II	43	288	228	204	185	59	48	29,0	25,9	145	137	71,0	74,1
Razem	54	345	258	244	214	74	56	30,3	26,2	170	158	69,7	73,8

Tabela III.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2015 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Województwo opolskie	Pozostało z roku 2014	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
				2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015
Wydział I	0	0	1	0	1	0	1	0,0	100,0	0	0	0,0	0,0
Wydział II	41	146	125	103	92	33	47	32,0	51,1	70	45	68,0	48,9
Razem	41	146	126	103	93	33	48	32,0	51,6	70	45	68,0	48,4

Tabela IV.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Skarbowej w Opolu w 2015 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Dyrektor Izby Skarbowej w Opolu	Pozostało z roku 2014	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
				2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015
Wydział I	117	356	342	209	245	31	91	14,8	37,1	178	154	85,2	62,9
Wydział II	0	0	0	0	0	0	0	0,0	0,0	0	0	0,0	0,0
Razem	117	356	342	209	245	31	91	14,8	37,1	178	154	85,2	62,9

Tabela V.

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Celnej w Opolu w 2015 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Dyrektor Izby Celnej w Opolu	Pozostało z roku 2014	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
				Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
						w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
				2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015
Wydział I	177	428	179	251	112	27	13	10,8	11,6	224	99	89,2	88,4
Wydział II	11	46	76	20	31	10	15	50,0	48,4	10	16	50,0	51,6
Razem	188	474	255	271	143	37	28	13,7	19,6	234	115	86,3	80,4

Tabela VI.

Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2015 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Liczba skarg wnoszonych przez	Wydział I		Wydział II		Razem	
	2014	2015	2014	2015	2014	2015
Osoby fizyczne	691	504	576	495	1267	999
Osoby prawne	252	128	144	165	396	293
Organizacje społeczne	4	0	9	16	13	16
Prokuratorów	0	2	5	4	5	6
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	2	0	2

Tabela VII.

Udział w postępowaniu pełnomocników w 2015 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Udział w postępowaniu	Wydział I w liczbach		Wydział II w liczbach		Razem	
	2014	2015	2014	2015	2014	2015
Pełnomocników administracji państwowej	333	319	232	294	565	613
Adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	60	50	129	112	189	162
Radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	223	201	181	210	404	411
Doradców podatkowych	105	87	0	0	105	87
Rzeczników patentowych	0	0	0	0	0	0
Prokuratorów	1	0	10	3	11	3
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	0	0	0

Tabela VIII

Sprawy niezakończony

Rodzaj sprawy	Wydział	Liczba spraw niezakończonych pozostających od daty pierwszego wpływu skargi do sądu									
		powyżej 3 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 miesięcy do 2 lat		powyżej 2 do 3 lat		powyżej 3 lat	
		2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015
SA	I	94	41	7	2	2	0	0	0	0	0
	II	17	31	5	8	0	0	1	0	0	1
Razem		111	72	12	10	2	0	1	0	0	1
SAB	I	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Razem		0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Tabela IX
Terminowość załatwiania spraw

Rodzaj sprawy	Wydział	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres													
		do 2 miesięcy		powyżej 2 do 3 miesięcy		powyżej 3 do 4 miesięcy		powyżej 4 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 do 24 miesięcy		powyżej 24 miesięcy	
		2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015
SA	I	197	124	100	149	101	201	157	204	185	126	9	5	0	0
	II	270	204	168	191	92	87	69	63	40	20	0	1	0	0
Razem		467	328	268	340	193	288	226	267	225	146	9	6	0	0
SAB	I	3	2	2	2	0	1	0	14	0	0	0	0	0	0
	II	52	65	20	23	8	5	2	2	1	2	0	0	0	0
Razem		55	67	22	25	8	6	2	16	1	2	0	0	0	0

Tabela X

Załatwienie skarg na akty i inne czynności /SA/ w rozbiu na symbole w 2015 r.

Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Z A Ł A T W I O N O										Pozostało na następny okres	
			razem	w tym ponownie wpisane	N a r o z p r a w i e					Na posiedzeniu niejawnym						
					Łącznie /suma rubryk 7 i 12/	Ogółem /suma rubryk 8 - 11/	Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę	W inny sposób	Ogółem ****) /****)	w tym				
												Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę		
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	
601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	26	54	3	67	52	24	26		2	15				9	13
603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	8	78	5	71	38	7	31			33		1	29		15
604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	14	71	9	43	29	15	14			14				1	42
605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	4	10		10	5	2	3			5				5	4
607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	5	15	1	18	13	10	3			5				3	2
609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	1	7	1	4	4	4									4
611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	323	604	27	785	545	158	282		105	240		2	138		142
612	Sprawy geodezji i kartografii		12		9	7	4	3			2				2	3
613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	6	34	3	31	23	9	13	1		8		2	5		9
614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	2	10		11	5	2	3			6				5	1
615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	8	22	4	24	21	8	10	3		3				3	6
616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka kowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	1	7		6	5	2	3			1				1	2
618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	2	7		8	6	4	2			2				2	1
619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	1	8		9	4	1	3			5				4	
620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	2	11		12	9	4	5			3				3	1
621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe		15	1	13	8	3	4		1	5				2	2
624	Powszechny obowiązek obrony kraju		1		1	1	1									
626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	1	13		11	8	5	2		1	3				2	3
630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	3	2		4	4		4								1
631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi		3		1						1				1	2
632	Pomoc społeczna	20	125	2	132	114	24	90			18	6	1	9		13
633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	1	13		9	7	2	5			2				1	5
634	Sprawy kombatanów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej		1		1	1		1								
636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych		3		3						3				3	
645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	1	7		8	3		3			5				5	
648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	1	10	1	11	8	6	2			3	1		2		
652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	2			2	2		2								
653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	2	21	1	20	15	8	5	1	1	5				3	3
655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	10	50	2	51	32	10	21	1		19				14	9
	Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655	444	1 214	60	1 375	969	313	540	6	110	406	7	6	252	283	

Tabela XI

Załatwienie skarg na bezczynność i przewlekle prowadzenie postępowania /SAB/ w rozbiću na symbole w 2015 r.

Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Z A Ł A T W I O N O										Pozostało na następny okres
			razem	w tym ponownie wpisane	N a r o z p r a w i e					Na posiedzeniu niejawnym					
					Łącznie /suma rubryk 7 i 12/	Ogółem /suma rubryk 8 - 11/	Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę	W inny sposób	Ogółem (***)(****)	w tym			
												Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	2	11	1	10	6	1	4	1		4	1	1	1	3
603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa		16		16	1				1	15	13		1	
607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi		2		2	1	1				1	1			
609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę		3		2	1			1		1			1	1
611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	13	7	1	19	16	13	3			3			3	1
612	Sprawy geodezji i kartografii		1		1	1	1								
613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody		8	1	8	1	1				7	3			
615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	1	4		5	2		1		1	3			3	
616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt		2		2	2	1	1							
619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy		3		3	1	1				2			2	
620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego		1		1						1		1		
621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	1			1						1			1	
625	Poczta, telekomunikacja, radio i telewizja		1	1	1						1				
632	Pomoc społeczna	3	4	2	6	3	2			1	3			3	1
645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655		3		3						3			3	
648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	3	34		36	26	11	1	8	6	10	4	2	1	1
	Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655	23	100	6	116	61	32	10	10	9	55	22	4	19	7